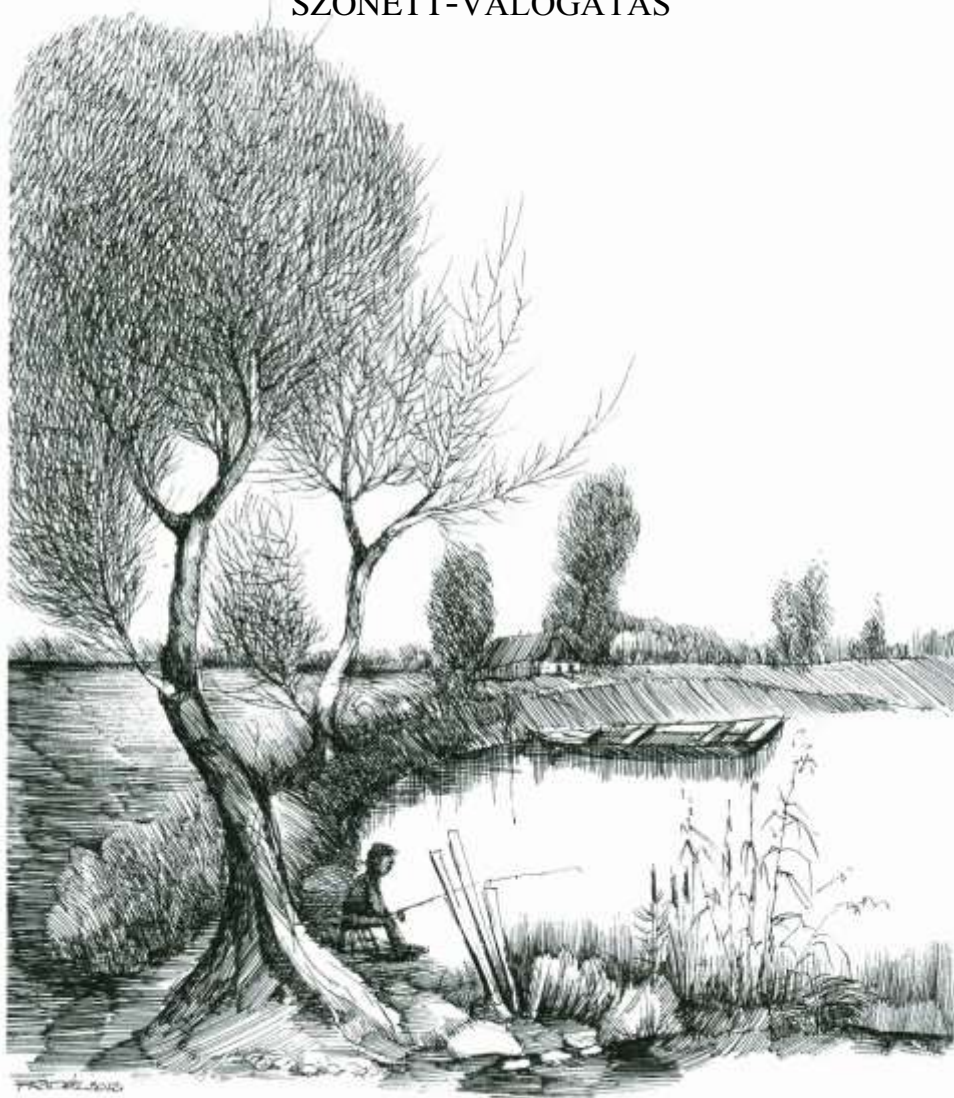

Murawski Magdolna

PAPIRUSZ-TITOK

SZONETT-VÁLOGATÁS

Fridél Lajos illusztrációival

Eger, 2014

Murawski Magdolna

PAPIRUSZ-TITOK

SZONETT-VÁLOGATÁS

Fridél Lajos illusztrációival

Eger, 2014

Copyright © 2014 Murawski Magdolna

Copyright © 2014 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette:
Schmidtné Vitai Bernadett

ISBN 978-963-7283-16-1

A kiadvány megjelenését támogatta:
a Nemzeti Kulturális Alap

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.
www.brody.iif.hu

Nyomdai munkálatok: Agria Humán Kft., Eger

Klasszikus szonettek

A szonett, mint versforma és mint önkifejezés, olyan régi, mint a nyugati-európai irodalom: a reneszánsz hajnalán született, a „dolce stil nuovo” hangján szólt (például Danténél) és persze nem csak az „élet édességét” fejezte ki, hanem a csalódottságot, a keserőséget, a lélekben felgyülemlett tragikus élményeket is. Talán van abban valami meglepő, hogy most: száz esztendővel a magyar szonett-költészet felvirágzása, azaz Babits Mihály, Tóth Árpád, Juhász Gyula és Szabó Lőrinc mesteri szonettjei után valaki ismét ebben az erősen kötött tizennégy sorban kívánja kifejezni tapasztalatait, gondolatait, érzéseit. A nagy versformák azonban sohasem évülnek el, a szonettforma is egyszerre időtlen és időszerű. Murawski Magdolna szonettjei is, amelyek nem egy nagy múltú versforma visszatéréséről, inkább állandó jelenlétéről tanúskodnak. A szonett ugyanis a szív küzdelmeiből születik: költői, az itt olvasható szonettek költője is, megküzd nem mindig megnyugtató tapasztalataival, szorongató érzéseivel, és éppen ennek a szigorú és zárt formának a használata által küzdi le ezeket a tapasztalatokat, érzéseket. Ha egy bármennyire is nyugtalanító élményről számot lehet adni ebben a klasszikus tizennégy sorban, akkor a szorongások igenis legyőzhetők. Murawski Magdolna igazi empátiával, mondhatnám, asszonyi empátiával vet számot tapasztalataival, ad hangot érzéseinek, a szonettforma nála a lelki békesség helyreállításának vagy visszaszerzésének eszköze. A klasszikus

forma mögöttes terében ugyanis mindig tetten érhető a jelen idejű tapasztalat, a szonettek hagyományos nyelve és formája mögött, nem is nagyon titokban, jelen idejű tapasztalatok rejlenek. Van egy szonettje, ebben egymás közelében ezt a két szót olvasom: „márvány” és „kenyér”. A művészet örökkévalósága és a köznapi élet tapasztalata találkozik itt a szonett igazából sok mindent összebékítő ihletében. Nem egyszer találkozom ezzel a szóval is: „titok”. Valóban a titkok átjárják világunkat, környezetünket, életünket, és a költészet talán arra is való, hogy kevesebb legyen a titok, vagy inkább arra, hogy értelmező megvilágítást kapjanak a lélek és a világ titkai. Valójában örülök annak, hogy most ebben a zűrzavaros huszonegyedik századi időben szonetteket olvashatok. Úgy látszik, minden ellenkező vélemény ellenére, a költészet mégis örök.

Pomogáts Béla

Ajánlás

Murawski Magdolna Papirusz-titok

című verskötetének kiadásához.

Murawski Magdolna alapvetően lírai alkat, de ez nem zárja ki, hogy remek esszéket, sőt prózai műveket is írjon. Papirusz-titok című, második verskötete poétikai szempontból is jelentős és unikális szonett-válogatás. Tudjuk, a költészet minden más formánál jobban feltárja a szavak mámorítóan szuggesztív erejét: *„A vers az ember legtöményebb megnyilvánulása, leganyagtalanabb röpiülése, legforróbb vallomása a létről. A legszentebb, a legszebb játék.”* (Latinovits Zoltán.)

Murawski szonettjei igazi esztétikai élményt nyújtanak, mert tehetsége képes előhívni az adekvát formát, megképezni a hiteles gondolatot, megteremteni a nyelvi erőt. Újat és egyénit alkot a *„Midőn teremt új dolgokat, A semmiből világokat”* (Csokonai) szellemében. (Fordításai és szonettjei is bizonyítják, magyarul minden antik verstípus átkölthető, míg több európai nyelvben ez elvi képtelenség. Kínai és vietnami versformákkal hiába kísérleteznénk, nyelvünk hangzásszerkezete arra nem alkalmas.)

A szonettforma – Petrarca, Shakespeare, John Donne (Holy Sonnets) és mások jóvoltából a világirodalomban jelentős helyet foglal el. A magyar lírában az Ady-nemzedék költői, a Nyugat

második és harmadik nemzedékének tagjai is csodálatos szonettek
alkottak. Szabó Lőrinc a shakespeare-i szonettformát magyarul
újította meg. (Különös, hogy voltak, akik arról cikkeztek: itt a
„szonett-divat” vége, amikor a haiku jött divatba.)

A magyar nyelvű költészet beépült a nemzettudatba, nemzeti
műveltségünk fontos része. Murawski verseit, nagyszerűen
komponált szonettjeit körüllegi valamiféle „klasszikus hangulat és
illat”. Az ő szonettjeire is érvényes Weöres Sándor véleménye a
versformákról: az a fontos, hogy a gondolatok megmaradjanak
benne magyarnak.

A nagyszerű nyelvtudással és zenei műveltséggel rendelkező, az
írásművészetben és a szerkesztői munkában is kiváló képzett
Murawski Magdolna életútja arra példa, hogy teher alatt nő a pálma,
és a jelenkornak fel kell nőnie, hogy értő utókorra váljon. Sok
méltatlanságot elviselve, 2011. augusztus 20-án méltán kapta meg
Eger Város Irodalmi Nívódíját.

Eger, 2014. március 1.

Cs. Varga István

Titok

Van egy szobám. Belépni nem lehet
tán senkinek oda. Nem őrzi fal.
Nincs kőkerítés. Benne lenge dal
kering csupán: a költő-képzelet.

Belépek s benne lényem árad itt.
Magam mögött hagyott világ nem él.
Csak az valós mit lelkem úgy remél.
A vélt árny ontja sápadt fényeit.

Nekem e fény az égi áradó.
Remegve lépek. Izzó szenvedély
lobog s egy távoli világ elér.

Létem alázatos magát-adó.
Titok-szobám e hely. Talán ha vársz
szeszélyből-hévből egykor benne jársz.

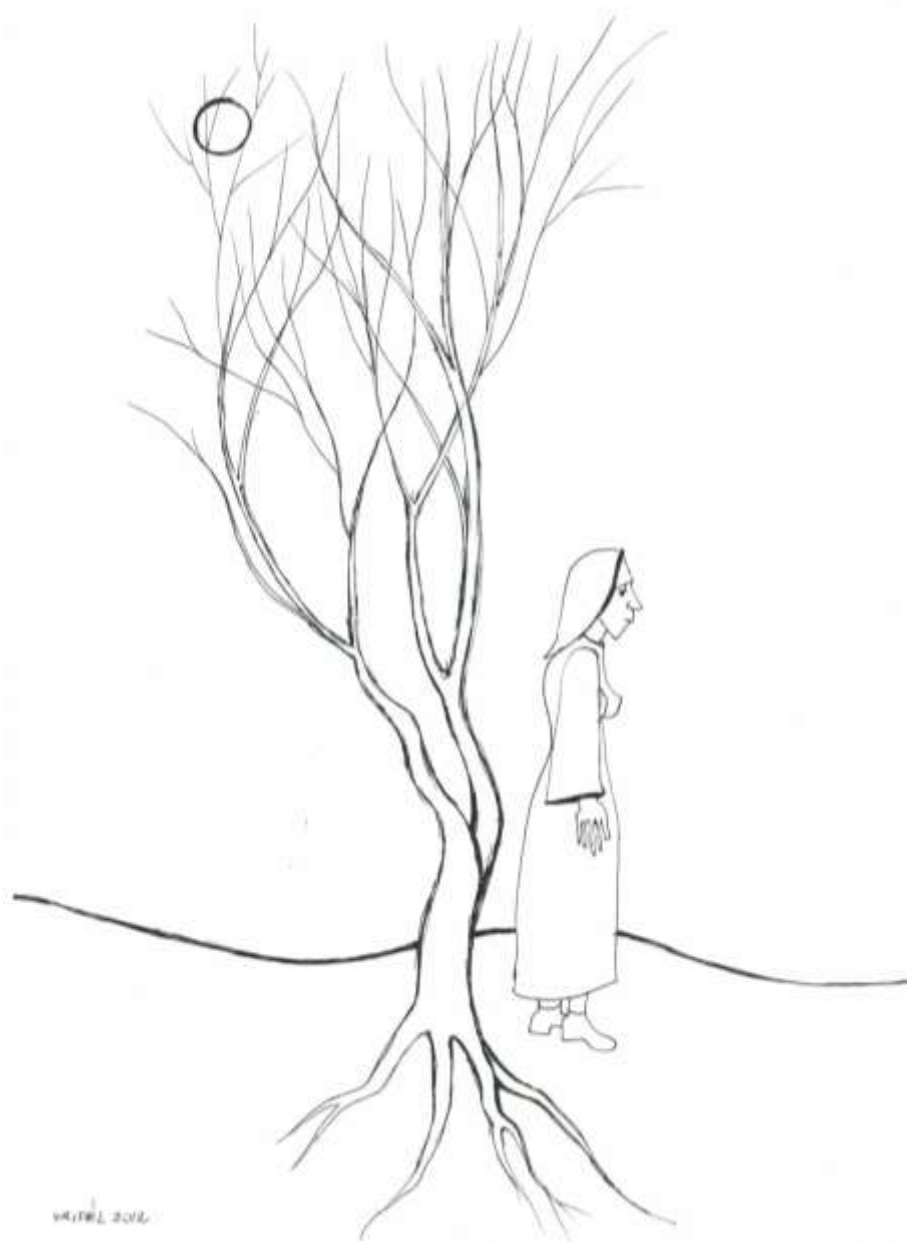
Ajtó

Az annyiszor bezárt ajtón ma nincs
se zár se tiltás. Volt és nincs kilincs.
Szabadság ki- s bejár. A lenge szárny
emelte jó magasba: fényes árny.

Az ajtószárnyak halkan lengenek.
Ha lökdösik-cibálják emberek
ma akkor is csak jó jöhet nekem.
Ma nem riaszt csak úgy vonz végzetem.

Barátság s tiszta fényű reggelek
a társaim. Kötődő életek
sugallják: ez a jó irány. S tudod

míg végtelen körét rovod-futod
a halkan járó ajtószárny dalol.
Te benne lengsz. Meleg fény átkarol.

ARTIST'S SIGNATURE

Jin és jang

Hullámvonal. Különleges keret
mely egybefog világokat s erőt
leírván elmenőt és érkezőt.
Mint férfi s nő ki egyaránt szeret.

Sötét s fehér a tér és rajta pont:
ellenpont ékezet vad és szelíd.
Energia mely jóval úgy telít
hogy bölcs vagy s csörgősipkás nagy bolond.

Mint tengerhullám élet – ív – folyó
hullámszik végtelen de egyre áll.
Hol ível rajta lélek szárnya száll

a szintér mégis sáros földgolyó.
Jin és jang. Két vonal bár lényeg egy:
nihil s a rend. Öblös völgy s égi hegy.

Szunnyadó érzés

Lustán nyújtózkodik a gond s a lélek.
Elmélkedem. Rajongok s félténélek.
Téblábolok. Megannyi rejtekajtó
kítáruul s megremeg a vágy a sajjó.

Szemünknek rejtett régi villanása
emléket százat is idéz. Ha látna
nem rejtőzködne tán bolond koboldom
csak jót nevetne még e földi dolgon.

Mint tengerből emelkedő sziget lesz
oly hirtelen-való: a fénye meglep.
Nincs mód nem áradnom ez új valóban

színekben napsugárban földi jóban.
Feléd tekintgetek. Vonz más-varázsa
egy volt-valónak. Eltakar palástja.

Őszi paletta

Mint lenge érzéshullám száll lebeg
a csendes őszi fény. Várok s belül
egy régi érzés szunnyad – szenderül:
mag hó alatt. Egy ősi vágy remeg.

Csillagfény s hold melengeti. A nap
nem érti bágyadt rezgését. Ragyog
de én nem érzem már. Halott vagyok.
Csak éji harmat kelt. Ez elragad.

Titok-borított vágyakat hagyok
magam után. Talán megértheted.
Talán túl vad s színes vagyok neked

és az vonz jobban mit elhallgatok.
Remeg az őszi fény. Reszket valóm.
Most tombol minden árny oly áradón.

A gyermeklélek

A gyermek lelke tiszta és derűs,
akár a nyári ég: nevet szeme.
Vidám játékot mindig kezdene.
Mélyén sorok: napos és lángbetűs.

A szertelen szavak: játéka.
Bogár vagy hűséges kutya: barát.
Egy gesztusodból mélyeidbe lát,
és nem rémítik lelked árnyai.

Szemén a fény: ajándék, tiszta tó.
A csillogása: áldás, szent erő.
Hitet nyújt s annyi jóval éltető.

Kacag. A hangja édes, biztató.
Mégfáradt lelken csodát terem.
Ha szembenéztek, újra úr a rend.

A reménytelenek vonulása

Az úton léptek dobbanása reng.

Vonulnak hosszú sorban emberek.

Vad lelkek? Sajgó, múltó életek?

Felszáll moraj és benne füst kereng.

Nem tudni merre s mért haladnak ők.

Szeretni jöttek s mentik rongyaik.

Immáron múlt idős kalandjaik

illannak, csendes árnyal elmenők.

A cél homályos. Tán elérhető,

de már minek? Arcukba port kavar

a szél, a szemtelen. Talán akar

ma még a szív, de szó nincs érthető.

Mint füst, lebegnek el. Kápráztató

a látvány: nincsen útjuk, járható.

Wood Art

Mindörökké tavasz

Heves a szél, bolondos-marsikus
időszak ránk köszönt. Lobog valóm.
A napsugár nevet s cirógatón
megérint. Bennem éled ősi juss:

szaladni réten s szél-cibált hajam
lobogna ifju-módon óraszám.
Tavaszköszöntőm elkiáltanám.
Szavakká válnék én is boldogan.

A fecskeszárny fölöttem visszaint.
A fűzfaágakon a barka száll.
A habzó hús víz friss erőt kínál

s te véle egy-azon vagy most megint.
És itt van visszavonhatatlanul
az új tavasz. Lobogsz vele vadul.

Papirusz-titok

Szent nád – papirusz – őrzi titkodat.
E lét kegyelme ápol s elfogad.
A rangod, rejtve bár, jól látható.
Nincs bűvölet, mely át nem fogható.

A nád susog. Titkok felhője száll.
A szent folyamnak áldott partja vár.
A Misztikum fogad. Élsz általa.
A hangod csendül. Száll a csend szava.

Egekre ívelő a csúcs. Neved,
akár a sugdosó növény, lebeg.
És benne rezdül múltad s eljövő,

lágyszó szünetéből szőtt titok-idő.
E hangtalan szavak varázsa vár:
a szertehintett szó – idő – halál

.

Klasszikus halál

Immár az élő klasszikus
se visszahúzó fék-erő
ha ütni-vágni-rúgni kell
s te egy lehetsz: bús elmenő.

Korunkban tiszta értelem
oly ritkaság s keletje nincs.
Homályos űr honol. A rend
akár a szépség ritka kincs.

Rám szólnak: mért kiáltozol?
A szó minek? Ma úgyse kell
a formatisztelelet. Te állsz

és érzed: már nem érdekel.
A csend hasad. Halott a perc.
Te éledsz. Újra dalra kelsz.

Szobrok fénye

Hiányod újra-önti lényemet.

Szobor vagyok. A fényed eltemet,
bevon s nem érzem: benned él a szó,
bár erre hív ezüstös fény-való.

Csak állok. Csillan már a napsugár.
A teljesült való élménye vár.
Éreznem nem lehet. Mozdulni kín.
Csak versben élek. Cseng feléd e rím.

Az éj leszáll. Fölöttünk csillagok.
A fényük rajtam – általad – ragyog.
S hogy csendesen lehull az éj-palást,

koromsötét vált égi csillogást,
egy dal suhan. Szerelmes szobrokon
megül és szembenéz: veled rokon.

Az Érzések Hajóján

Kéktiszta ég nevet. Hajónk suhan.
Ülünk és szembenézünk annyian.
A napsugár dalol. Romlás ma nincs.
Az életünk ajándék, égi kincs.

A szél susog. Papír-levél neszez.
A csendes rezdülés órája ez.
A fény csak árad. Honnan? Nem tudom.
Csak annyit érzek, halk mesébe fon.

A víz hátán ezer hullám-fodor.
Míg felmagasztosul és elsodor
az érzés, víz-elemmel egybemos.

Nincs bölcsélet, sem földi érv, okos,
mely szóba öntve mondhat még igazt.
Csak él az érzés. Egyre itt maraszt.

Szavak

Szavak... szegényes bűvölet... szavak...

A végtelen tekint csupán reánk.

Rezgésben hordjuk mindennap ruhánk.

Ma tán a jó erők is ártanak.

Szavak... szegényes megkopott szavak...

Hogyan lehet, hogy ártani kíván

az ember általad? Süket hiány

az élete, s te szűnni vágysz magad.

Szavak... szegényes életek – romok...

Nincs már egyéb, csupán e rom-bazár?

Nincs végső cél, hol boldog lét ma vár,

csupán e szitkok, zárt ajak, konok?

Szavak... szegényes rendben hullanak...

S csak állanak e vad, sivár falak...

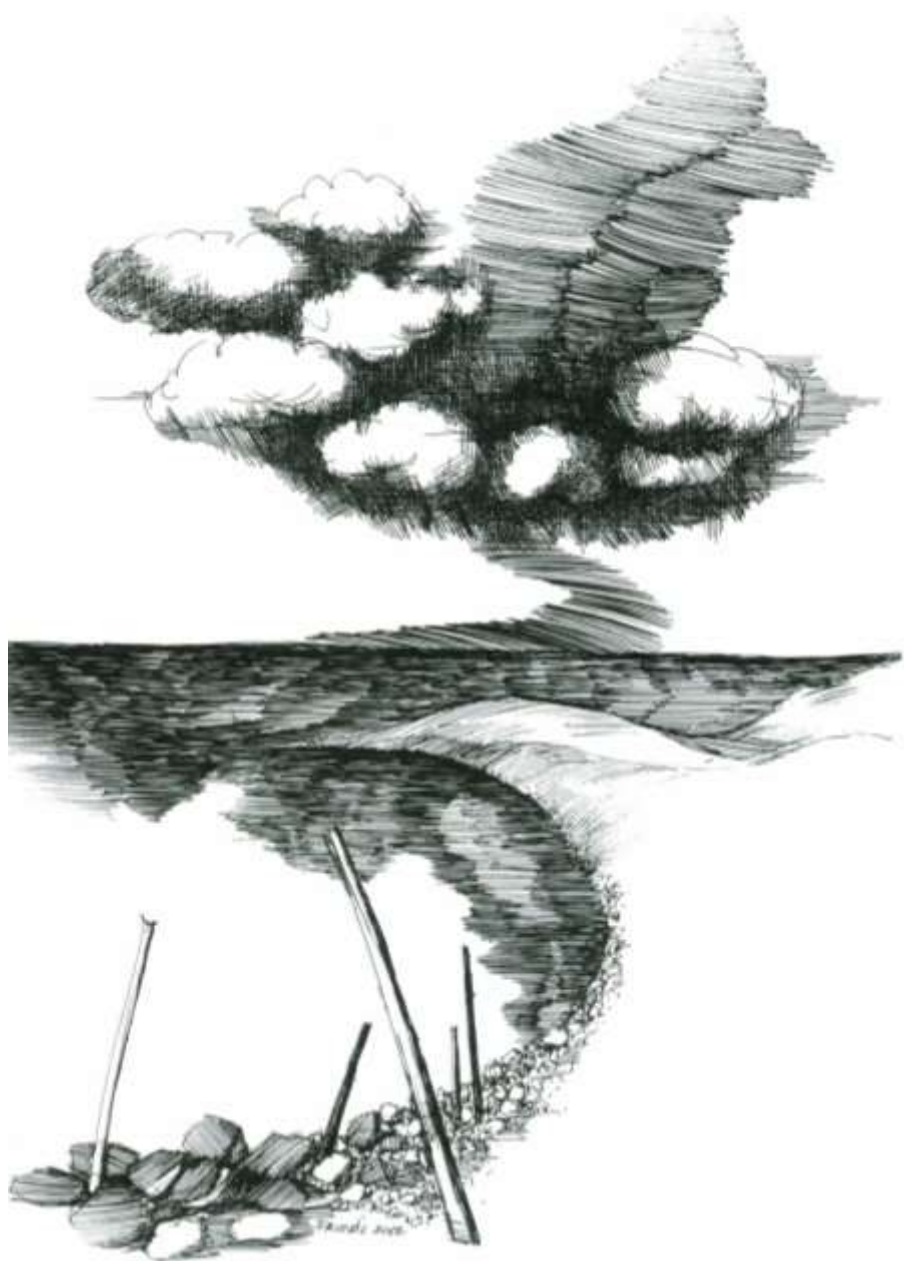
Emberség

Az emberség nagy könyvtárán anyag
vagyok csupán. Pereg mint puszta mész
az élet minden perce. Vad s merész
leszek mert jól tudom megváltalak.

Az emberségben mindig hinni kell.
Nincs más csupán a puszta néma nincs
ha tőle fosztanak. Ezernyi kincs
se kárpótolhat rossz halál lehel.

Az emberség emel a lét-mocsár
fölé s te jól tudod halott szavak
konghatnak s benne még visszahangzanak

halott impressziók. E lét bezár.
Az emberség ha tündökölni kell
magasztos létbe fénybe így emel.

Büszkeség

Határtalan a büszkeség – talán.
Mélyében űr kong: szikkadt szó magány.
Egekre csap mint forró hév a láng.
S mint örvény mégis földi mélybe ránt.

Hömpölygő víz gyanánt erő dobol.
Vadsága által rommá változol.
Nem épül többé házad csendesen.
A romlás elborít már teljesen.

A büszkeség a gőg szilaj erő.
Szép arc mögül gyűlölség csap elő.
Elszikkaszt vágyakat s a tisztaság

számára ismeretlen fél-világ.
Üres az arc. Önzése végtelen.
Érzések ránganak élettelen.

Egység

Uralkodsz egyre múló éltelen.
Miattad érzem nem reménytelen.
Felbukkansz bármikor és nincs erőm
hogy visszaküldjelek. Várom merőn.

Szép fényű trónuson ragyogsz nekem.
Karodba múltba csendbe érkezem.
Feloldozás vagy: élet és halál.
Mindkettő vonzó. Tiszta fényt talál.

Tekinteted egy régi éjt mesél.
Mélyében minden volt-tavaszi elér.
Az ős-erő vagy fénylő napsugár.

Lelkimmel szárnyalsz: szent szabad madár.
Szívemmel egy vagy. Nincs külön-magad.
Tűz árja szél kap el és elragad.

Egy-ség

Egységbe fog szavad meleg tekinteted.
Emlék-özön szakad. A lélek megremeg.
A mélybe hullott lény magasba fénybe tör.
Nincs csüggedés se kín mely mélybe húz gyötör.

Fölényed ős-erő nemes hited szavad.
Csak állni s szembesülni vágyom általad.
Egy mozdulat fakad: emel magasba hív.
Vagyunk mert teljesült a vágy. Formája ív.

Oly mindegy hány mérföld a táv. Velem maradsz.
Nyüzsögnek emberek. Te csak felém haladsz.
Szilánkra széthasadt az óra. Tört idő

mutatja: látszat-adta kép az elmenő.
Egység fogad: teljes szavak harmóniák
egymás szemében tükröződő egy-világ.

Szépség

Szép arc szép szín: erő és mozdulat.

Szép forma: szín-tökély a pillanat.

Szép lélek: tisztaságban áradó.

Szép táj: havas hegyek kristály-folyó.

Szép férfi: ős-erő nemes szavak.

Szép kapcsolat: kötött mégis szabad.

Szép nő: harmóniája megkapó.

Szép éj: buján is önmagát adó.

Szép pillanat: elillan s megkapod.

Szép élet: messze tűnten láthatod.

Szép-minden: benne semmi-semmi nincs.

Szép gyűrű: fényes-ékes rabbilincs.

Szép nyári ég: a Végtelen ragyog.

Majd rá köpeny borul: szép csillagok.

A művészet születése

Vagyunk mert itt rendeltetett hazánk.
A hely e szüntelen erő leköt.
Csupán a változás lehet örök.
Korunknak célja egy: lehúzó leránt.

S hogy nő húzó erő szabad leszel.
Szárnyalni késztet égi indulat.
Legyőzve sáros földi vágyakat
az éter elfogad. Megérkezel.

Hazádba juttat balga föld-erő.
Taszít szakadni kész. Földindulás
talán ilyen. Igényed változás:

búvópatakként lentről tört elő.
Korszak s művésze összecsap. Kudarc
nincs már csak dúl az égi-földi harc.

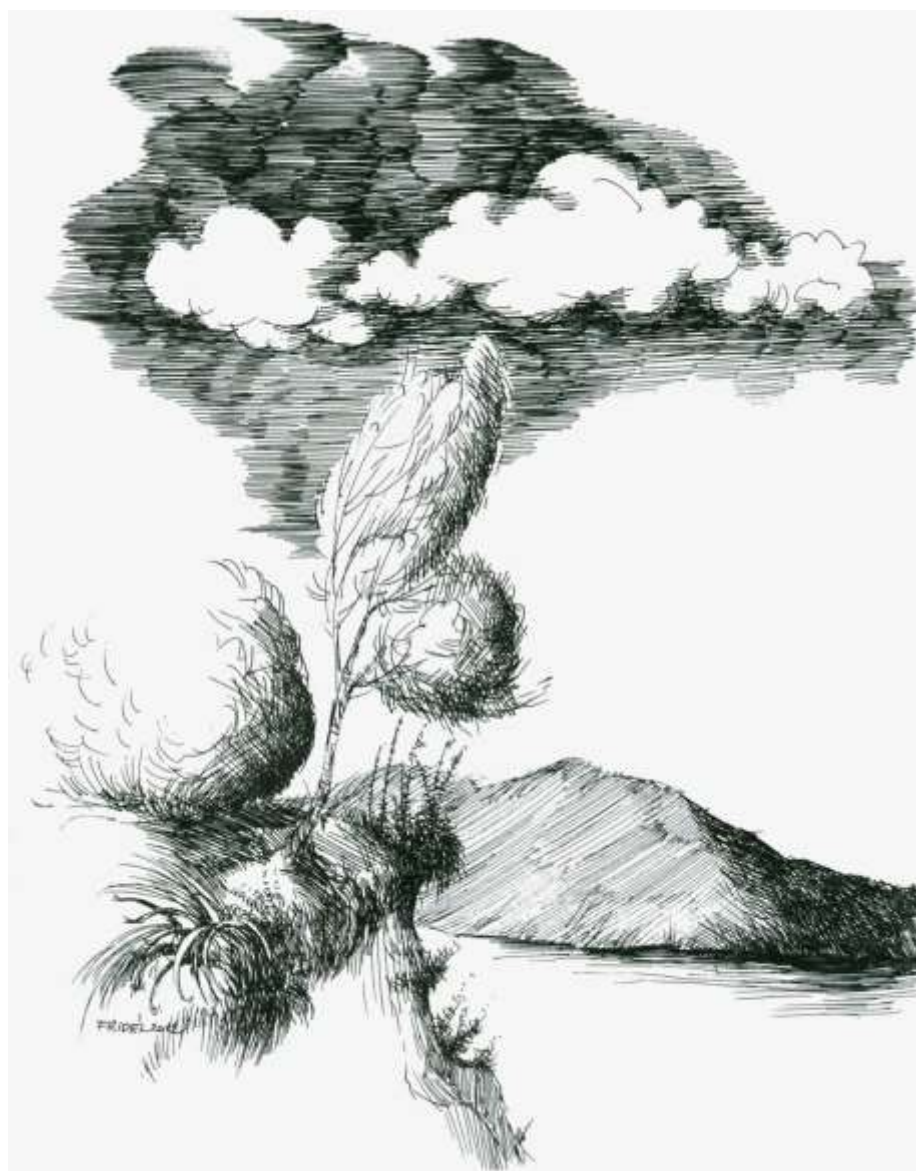
Kontrasztok

Talán a szó taszít de lényem elfogad.
A vágy heves. Nem látja más de elragad.
Korlátja nincs. Lelkünk szabad. Ez végzetünk.
Teljes-egész miatta-általa leszünk.

Éltünk formája tán külön de hív az Egy.
Erővel gúzsba kötne más. Mázsányi hegy
súlyával nyomhat. Éltünk tiszta és szabad.
Anyagra törhet ám nem sérthet vágyakat.

A szó a szenvedély egy-forma egy-egész.
Az életünk a forma: tündököl s merész.
Mint rügyből pattanó virág meglátható

s hogy hallom lépteid a vég már várható.
Mint ellentét feszül korunk s magunk között
a mondhatatlan Szép mely újra egybeköt.

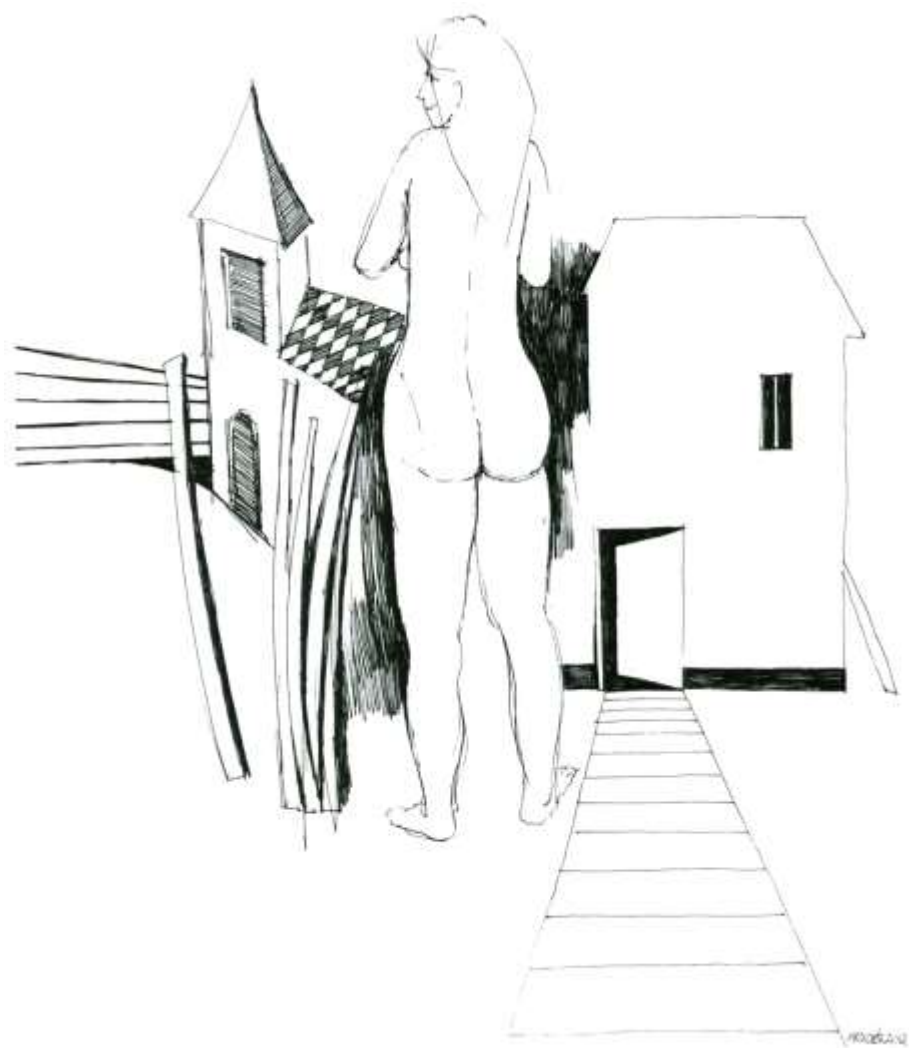
A természet szimfóniája

Cseng-bong a táj. A Végtelen zenél.
Mint sűrű pára ül a csend s a szó.
Már nem tudod melyik a lét-való.
Szívedben büszke hang csodát mesél.

Mint lengé lányok szép virágfejek
bókolnak ékesen. Dús nyár-elő
buján bomol. A táj előkelő
színekkel int és boldogan nevet.

Madárcsapat dalol. Füttyögve szól
a száz-hangú zene. Míg hallgatod
kezedre száll szírom. Már láthatod

hogy illan pára-illat lomb alól.
A csendes Végtelen vad dallama
ragad magával: lelkek halk szava.

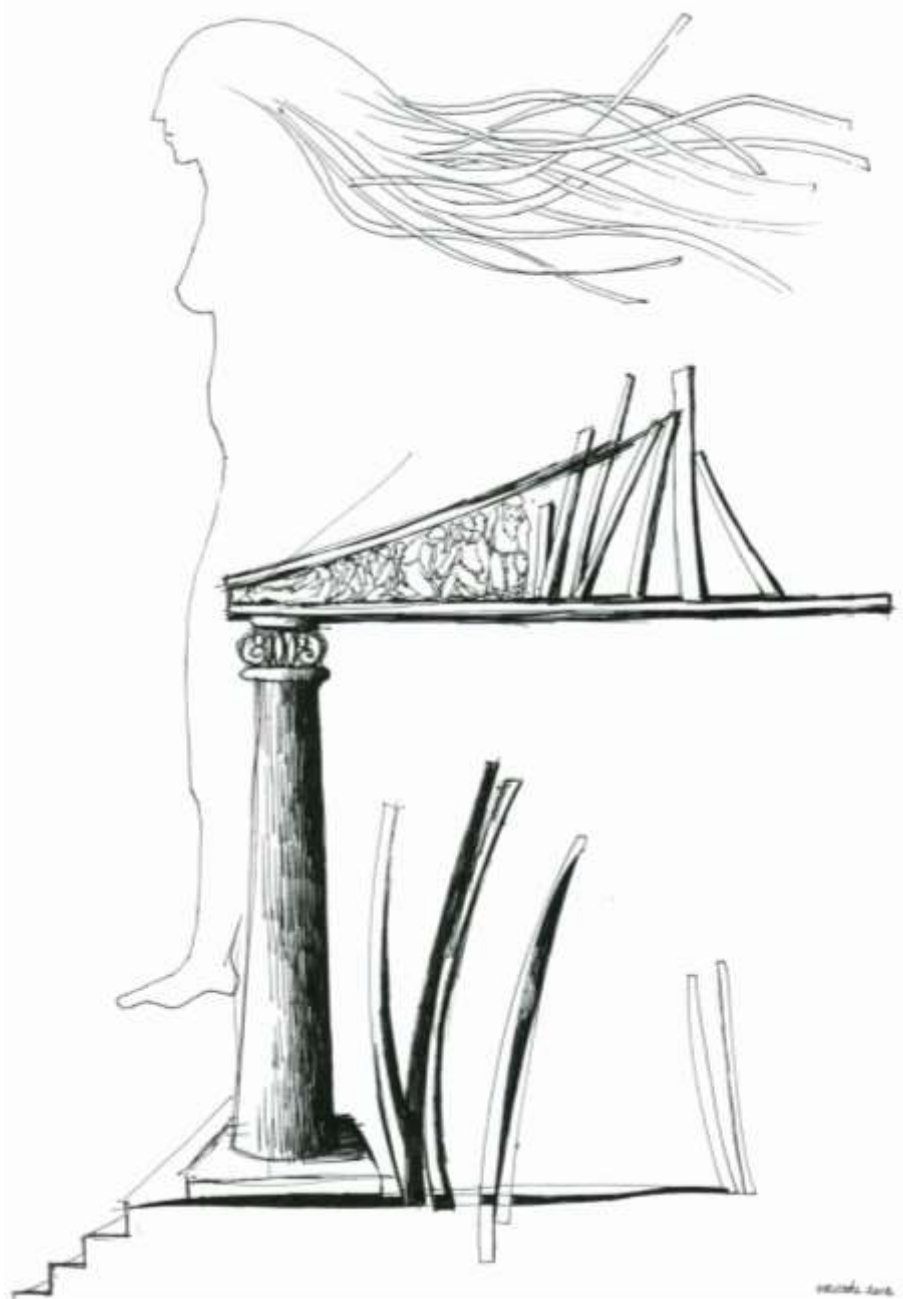
A rózsza és a szerelmesek

Kezem mint ázott pillangó remeg.
Megérintett a harsány nagyvilág.
S hogy tartom úgy repes a rózszaág.
Már egygé váltunk: száz-szirom leszek.

Őt hűs energiák viszik tovább.
Én állok. Száz mosollyá lettem itt.
Mélyemből bársonyos való virít.
Világra hinti kényes hímporát.

Előtted állok. Lényünk szembenéz.
Hány élet hány találkozás avat
örök-baráttá! Száz-hangú szavad

elér és mindenütt nőddé igéz.
A rózsza és a nő párjára lel.
Sugár-szemedből száz igen felel.

1920. 200

Phoenix

A lényed mint a porladó szavak
bár omlik mégis új erőre lel.
Egymásra hatva volt-élet felel.
Éltünkre hullik csillogó homok.

Megszünni nem lehet. Sorsod kötött.
A rom-erő lehúz de szárnya van
lelkednek. Húz magasba boldogan
bár végzeted e mélybe tolt-lökött.

Levetve volt-ruhád megérkezel
az égi Semmibe. Valód remeg.
Alattad kósza-kerge lény-sereg.

Te mégis jó Nihilbe érkezel.
Porfelhő száll alatt. Már áll a Mű
a műved. Fénye tiszta ég-derű.

Pár-harc

A szembefordult pár ma egyre vív.
Jin-jang erő örök csatára hív.
Emelne jó magasba égi szárny
s mint ólomsúly lehúz a szürke árny.

Bodor fürtöddel szemközt drót-hajam.
A testesült valóban khárma van.
A földi mérték porlik ég alatt.
Egymással szembeszáll szavam s szavad.

Magad szobor vagy. Lényem éteri.
Miattad jöttem vívni s félteni.
A kettő így egész. Csak fél lehetsz

ha lépni gyáva vagy s titkon szeretsz.
Kettős a rajzolat. A sors az egy:
felhőbe burkolt foszló égi hegy.

Margaréta

Pár kedves margarétaszál van itt velem.
A nyár, a teljesült halvány szírmán ragyog.
Hogy rátekintek, én is boldogabb vagyok.
A vágyam él. Visszhangja fényes értelem.

Ne mondd, hogy elkopott a szó! Csodát mesél.
Poháron margarétafej, festett, kicsi.
Az egyszerű mintára ráfelel s viszi
tovább a pár vágott virág. Dalol, zenél.

Összhangban s tisztaságban él, amíg lehet.
Üdén és annyi hittel áll. A vad halál
nem érinti. Csodát a pillanat talál:

illúziót kínál és csendje élvezet.
Művészet szent honát idézik ékesen.
Lényükből tiszta rend zenél: a Végtelen.

Teremtő mozdulat

Egy mozdulat fakad: önálló élet
mely lendületbe csap. Lebegve élek.
Világom tiszta lesz s szabad. Belőle
kilépve lépdelek feléd – előre.

Ma már e mozdulat vezet. Halálom
sosem kísért. Az újat újra várom.
Kiáltanék. A szó bezárva – szóban.
Jég-csendje szent. Kristály e vélt valóban.

Remegve köd lebeg. A tiszta pára
leszállni képtelen. Nihil határa.
A rend és benne csend ragyog kitárul.

Ha botladozni kell lényed bezárul.
Lebegnek égi függönyök. A lélek
egy új valót teremt. Csodája élet.

TRIPPL 2013

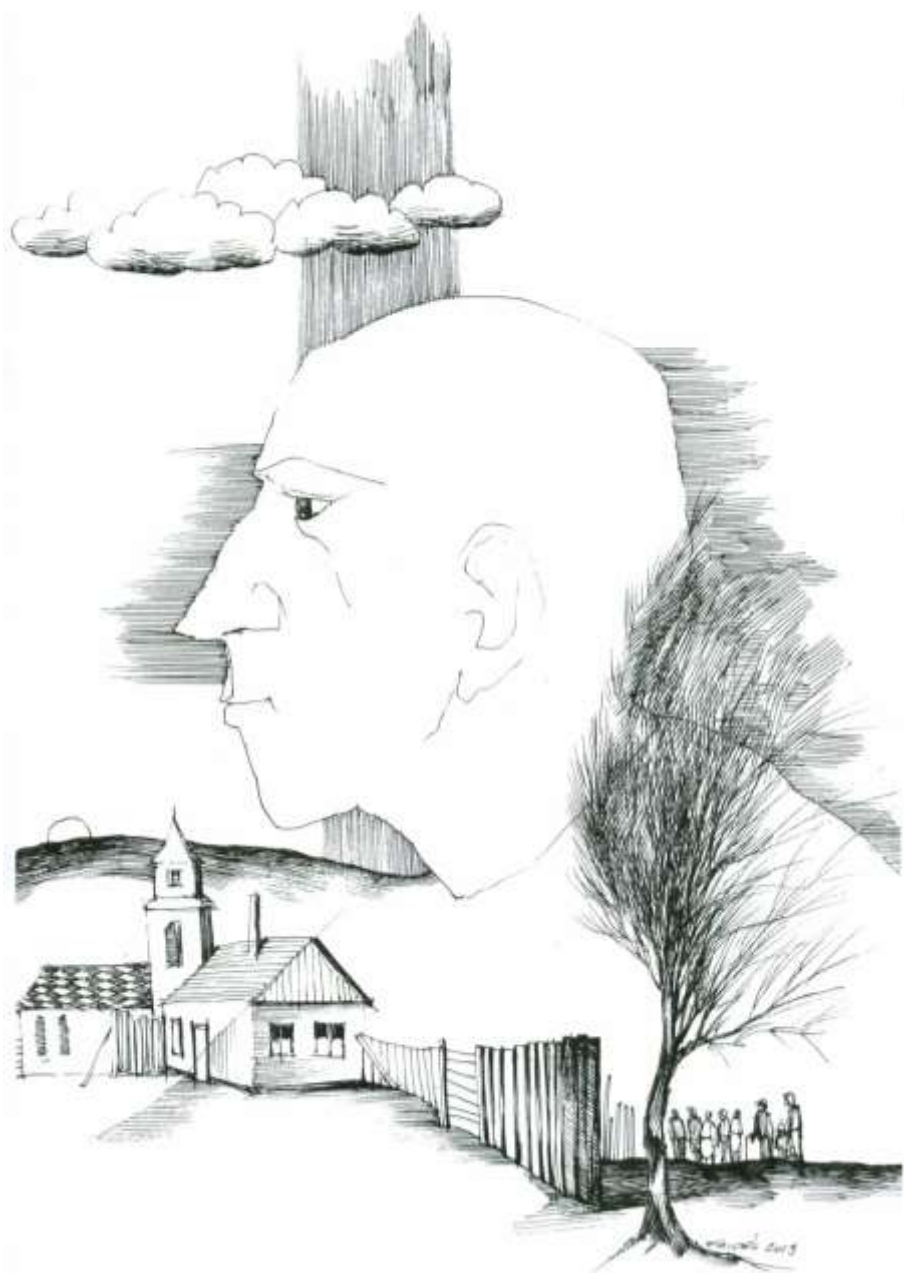
Pihék

Fehér pihék utaznak égi szárnyakon.
Nyárfák üzennek. Földi illatok
susognak: egyszer úgyis itt hagyod
e helyt. Ma még viszont e tájakon

kutat szemed. Ez végzeted talán.
Pipacsmezőre nézve felragyog
szemed. Véred vadul zenél-zajog.
Szédülten állsz a nyár új hajnalán.

Fehér pihék repülnek sorra el
akár az éveid. Emléke nincs.
Fanyar rezgései e furcsa kincs.

Mint szédület kavarr sodor emel.
Pihékkel érkezel s tán távozol.
A súlytalan lét éltet s elsodor.

Esőcsepp

Esőcsepp koppan: halk szívdobbanás.
A lét csak ez: egy lélek-látomás.
Színes a forgatag mely felkavar.
Szállunk a szélben: ember – lét – avar.

Melódiák szállnak velünk: mesék.
Embernek lenni túl kevés s elég.
A hangzavarban úr lesz tiszta csend.
Nihilbe visz s ott újra gyúr-teremt.

Épülnek új korok új végzetek.
Az alkotásban nincsen 'nem lehet'.
Tisztultan új erők hatnak feléd.

A lélek ráfelel: ragyog az ég.
Esőcsepp-koppanás dalol. A lét
kibontja újra végtelen-színét.

A szobor születése

Szobrász-erő hat most feléd s te jól tudod
bár ember-léted útjait rovod-futod
az életünk a tét és szent a változás.
Az alkotásban Isten – szín – erő – varázs.

Koppannak jó ütések. Néha fáj a szív.
A türkiz-régiókba így emel az ív.
A szárnyad gyenge még s kissé bizonytalan.
Röptödben mégis égi fény áldás suhan.

Egymással küzd szobrász és kő – konok anyag.
Fáradtan ülnek olykor némán hallgatag.
Ha megpihent a jó erő kezdjük megint.

A hívás oly erős. Vad szél csíp s meglegyint.
Csendülne koppanó ütés: a szív szava
elér és nincsen visszaút. Élész általa.

Garabonciás

Találkozóra hív egy régi úr.
Köpenyje lebben. Más idők pora
felszáll mert ő a kornak vándora
már útra kelt. A szél hajába túr.

Kaján és tréfás kedvű víg koma.
Nem hinnéd hány bromát tud. Már nevetsz
az ugratásain. Sosem tehetsz
mást mint kövesd. Ő vágyad szónoka.

Ő itt és ott is lenni tud. A szél
a cimborája. Hátán úgy repül.
Utána nézve szíved felderül.

A lomb susog s te érted mit beszél.
Mint cinkosok úgy értitek a szót.
Új értelemmel megtölt száz valót.

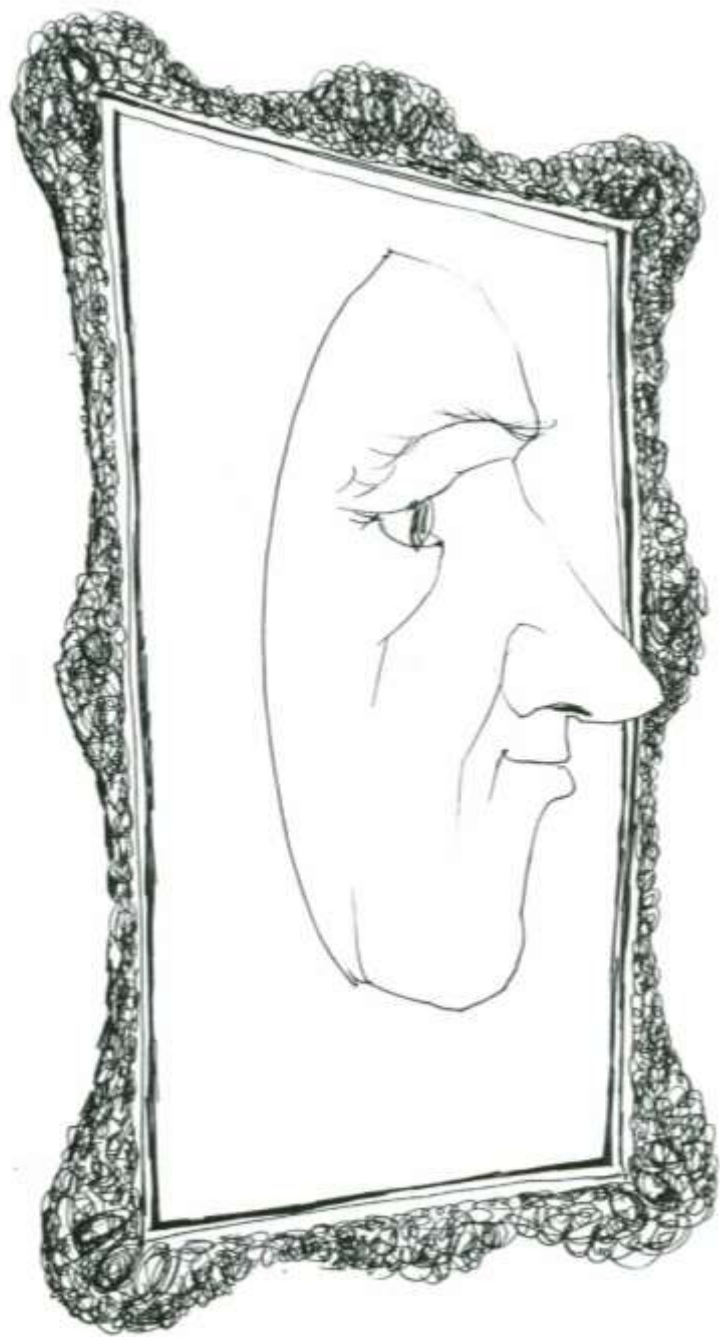
Hangya-játék

Van bla-bla-féle hang és van sugár
mely színnel értelemmel hint habár
körötted szürke áradás a lét.
Hiába vágyod nem leled színét.

Van értelem és van ki rája tör.
Van szenvedély mely méltán meggyötör.
Lehetne csend belül de zúg a gép.
Műveltség híján senyved bamba nép.

Arany sugárral tiszta őszi fény
lobog de mégse úr a szép erény.
Vad maffiák gengszter-hadak urak.

A szem ha lát még rend után kutat.
Örök hazugság gőgösen nevet.
Mint csöpp hangyával úgy játszik veled.

ARCEL 2013

Más-igény

A más-igénynek kósza rabja én csak én
vagyok. Peregnek sorra néma századok.
Én szenvedélyben égek nem nyugodhatok.
A tespedést csak szánom: néma hang szegény.

Betelnek múlt idők. Jövő riog felém.
S hogy hívnak, nem vitás: újból indulni kell.
Léleknek mélyén furcsa száz hang énekel
bár elbúcsúzni fáj. Egy vágy hasít belém.

Legyőzni tér s idő honát. A szenvedély
lehullott rongyként ott libegjen ürbe el.
Az adni-kapni vágy nem fáj. Nem érdekel

hogy éjre nap jön s aztán újra csendes éj.
A más-igény felé hajt lenge végzetem.
Levetve vágyaim más-fénybe érkezem.

Szétesett idő

*Az európai, modern,
barbár háborúkra*

Lebegve száll a szétesett idő.
Remegve pulzál minden árnyalat.
Amerre lépte döngve elhalad
a Múltnak, semmi nem lesz érthető.

Csak hús és foszlott testek ránganak.
Csak száz sikoly és bombafüst remeg.
A köddé foszlott, elhalt emberek
egy bús mementóként kiáltanak.

Ma nem lehet ragyogni fényesen.
Ma nincsenek színes csodák, szavak.
Csupán a vaksi bolygó-rém marad

előttem, s úgy riaszt lidércesen.
Recsegve dül a végzet, s ellene
ma lépni nincs mód, bárhogy kellene.

Narancs

Kerek narancs előttem. Úgy nevet,
mint gömbölyű, hancúrozó gyerek.
A színe felvidít. A bőre szép.
Utánad szól, a lépted bár, ha lép.

Dús, édes lé csurran belőle majd,
ha étvágyad nyakon ragadni hajt
őkelmét. Surran, fröccsen szét leve,
s te felfalod, bár csendben illene

magadhoz venni: néma áhítat
dukálna ily tökélynek. Ám magad
a csúf mohóság vagy, ha intenek

remek gyümölcsök, vígak, ékesek.
Mint bűnbe esni szent rítus szerint,
a vágyad ez, s a végzet meglegyint.

Sápadt kék

A sápadt kék ég enyhe biztatás:
Meggzúnt a szürkeség. A kék ragyog.
Talán még most is egymagam vagyok,
de égi szín kísér: szelíd hatás.

Ha ólmos ég borul vadul fölém
nyomaszt a lét is. Benne nincs erő
mely szebbre-jobbra von. Nem érhető
a jól kimondott szó sem. Völgy ölén

egy néma füst kering. Tán végzetem.
Tán megpróbáltatás mely földre sújt.
Homályos mélyén fény. Vigaszt ha nyújt

tán akkor is nihilbe érkezem.
A sápadt kék fakul. Oly halk színe
mint mélyről zengő-zümmögő zene.

A szellemi kísérő hangja

Az egyre halkuló hívás elér.
Ma újból indulok lágy rímeket
kergetni. Most belül megreszketek
és halk rezgés gyanánt egy hang kísér.

Van úgy, hogy csendes órán hallom őt
a léptemet kísérő társamat.
Míg szól mint vágy szívem felé halad
egy érzés s földit kér elérhetőt.

Majd halkul s csillapul. Egy éteri
halvány sugár leszáll. Vad képzelet
leírni vágyni. Ott remeg veled

s csak egy az óhaj: tisztán érteni.
A csendben ott száll kedves hang gyanánt
a lényé s itt marad ma egyaránt.

Nem láttam...

Nem láttam s fel nem ismertem – sipít a kor.
Nem látszott égi jel csupán sötét homály.
Ha megjelent a művész nem volt gyertyaszál
hogy rávilágítson s ma szégyenünk sodor.

Hogyan lehet hogy szólni volt szerény? Mi nem
tudhattuk mily nemes erő sodorta őt
a mindnyájunknak áldozót és szenvedőt.
De műve él s mi ráismertünk hirtelen.

Ma annyi fény ragyog e boldog ünnepen
mert teste pusztulván a lelke itt lebeg
s mi állunk megrendülten gyarló emberek.

A műve szent papírokon eztán legyen.
Magadra büszke, kor, lehetsz, elmondhatom.
S csak áll a sok kereszt fű-lepte halmokon...

© 2004

Hó-köpeny

Mint hó-köpeny terül reánk remény:
Nem lesz a végzet balga. Nincs örök
homály. Suhognak néma ég-körök
és bízva zeng ma is e költemény.

Ma nincsen pusztulás. Csak tiszta csend
borul fölénk. A hangja áradó
mint égi fényben szent vizű folyó
mint zaj után a boldogság a rend.

Köröttünk halkán szállingó pihék:
az ég ítélete szimpátia.
A dalnak akkor is kell szállnia

ha más érv nem lesz mint erős igék.
A hó alatt ma régi mámorok
csodája int s leszállnak alkonyok.

Márvány-arc

*Melocco Miklós*nak

A tisztaság mint békés hangulat
leszáll közénk míg hallgatom szavát.
A művészetnek áradó dalát
ajándékozta s köztünk így marad.

Hideg kőből fakad egy lelkesült
szép mozdulat. Nézem s követni kell.
A gondolat sodor. Megérkezel
egy távol szép vidékre. Elmerült

a lényed ennyi vágy s esztétika
hullámmain de egyre zeng a dal.
A kor csak marhaságokat szaval

de él a Mérték s szól a Mű szava.
A márvány-arcon csendes értelem.
Mint halk impresszió marad velem.

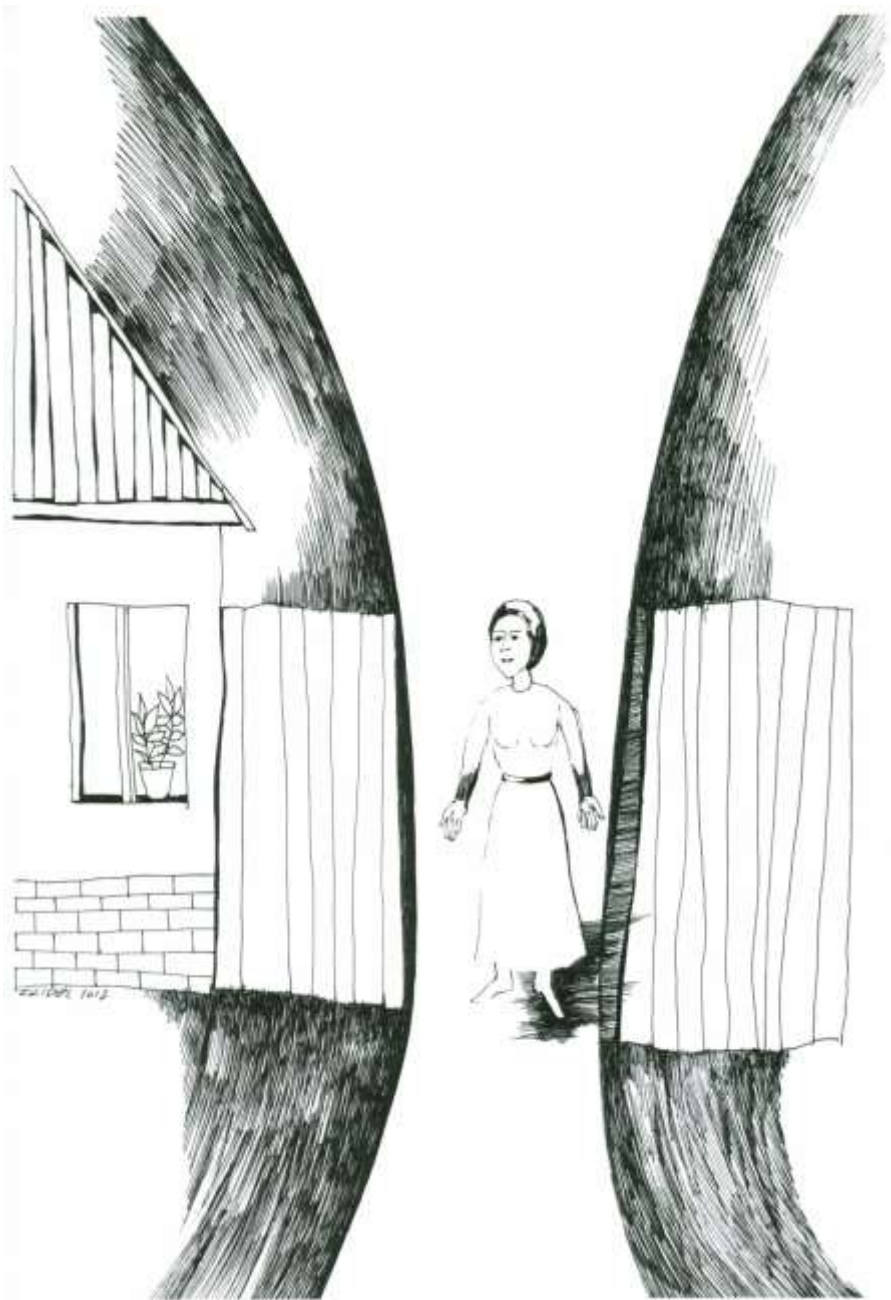
Mai vándor

Egykor megindult végzet-szárny velem
és menni kellett. Nem volt visszaút.
Elhagytam mindent. Szenvedély s a múlt
mint köd – füst – néma szó intett nekem.

Mint zúgva és robogva száll vonat
úgy eldübörgött minden régi táj.
Bár tudtam elszakadni egyre fáj
el nem kerülhettem vad sorsomat.

Mint csöpp pihét sodort a vad erő
s csak szálltam általa változni át.
Míg el nem zengem korszakom dalát

megállás nincs csupán korán kelő
hajszolt munkás napok. Az út robog
s e vad vágtában élünk vándorok.

Szabadulás

A csendes és unott rutin bezár.
Sápadtan állsz. A szíved most remeg.
Hazug illúziók és emberek
vesznek körül. A léted ócska vár.

Rácsok kapun és ablakon. Nevet
és gúnyolódik rajtad századod.
Szimpátiáját csendben várhatod
de ő csak felfal s durván eltemet.

A rácsokat dühödten rángatod
hisz rajtuk áthatolni – sorsod ez.
Feszül a zár és mállik rossz retesz.

Az út előtted áll. Már láthatod.
Vágtázol egyre el. Hajad lobog.
Szíved torkodban hangosan dobog.

Elveszett idő

Az elveszett idő magam vagyok.
Szememben kósza fény – tavasz – ragyog.
leszáll az est de nem komor magány
kúszik felém. Hang s fény mi vár s talány.

Remegve árnyak intenek nekem.
Én értem őket. Játszanak velem.
Reggel szivárványszínű fény marad
szememben. Nézlek s rád sütött a nap.

A tűnt idő mint szórt fény csillogó.
Lényemben tűz és víz: örök folyó.
Magam vagyok talány. Ez végzetem.

Te mit se tudsz csupán én érthetem
e halk szavaknak titkos csendjeit:
szobám homályát s lényem kertjeit.

Árnyak... pillanatok

A bolygó halkán fordul. Surrogó
a csend köröttünk. Lények intenek.
Puhán megrajzolt árnyak s fellegek
borulhatnak fölénk: mind illanó.

Úgy zizzen mint papír a csend. Hagyom
hogy általa üzenjenek ma itt.
Egy rejtély árad s bontja szárnyait
a lélek. Boldogan meghallgatom.

Már fordul ismét másfelé a lét.
Nekem a csendes kontempláció
marad csupán. Mint furcsa stáció

az életem. Neked adom színét.
E szédült színpadon vibrál a szó.
Mind pillanat. Csodás illúzió.

Az elmúlás földjén

Kékes-lilás a fény. A lengé árnyak
körültünk lengenek. E csendes óra
elmúlás-hangulat. A búcsúzóra
halk hang-köpeny terül. Remegve állnak

a tiszta lények is. Mint égi kristály
mint hópehely szítál reánk a végzet.
Mögötte tiszta csend honol. A szépnek
szülőházája ez. Vágyódsz hogy itt állj.

Kékek-lilák. Fehéres fényű szárnyak
halkan suhannak el. Rezegni vágyom
de hallgatok s tűnődöm e talányon.

Lényem borítják túlvilági vágyak.
E fény nem szűnik. Halk igézetével
alszom és ébredek. Játsszom színével.

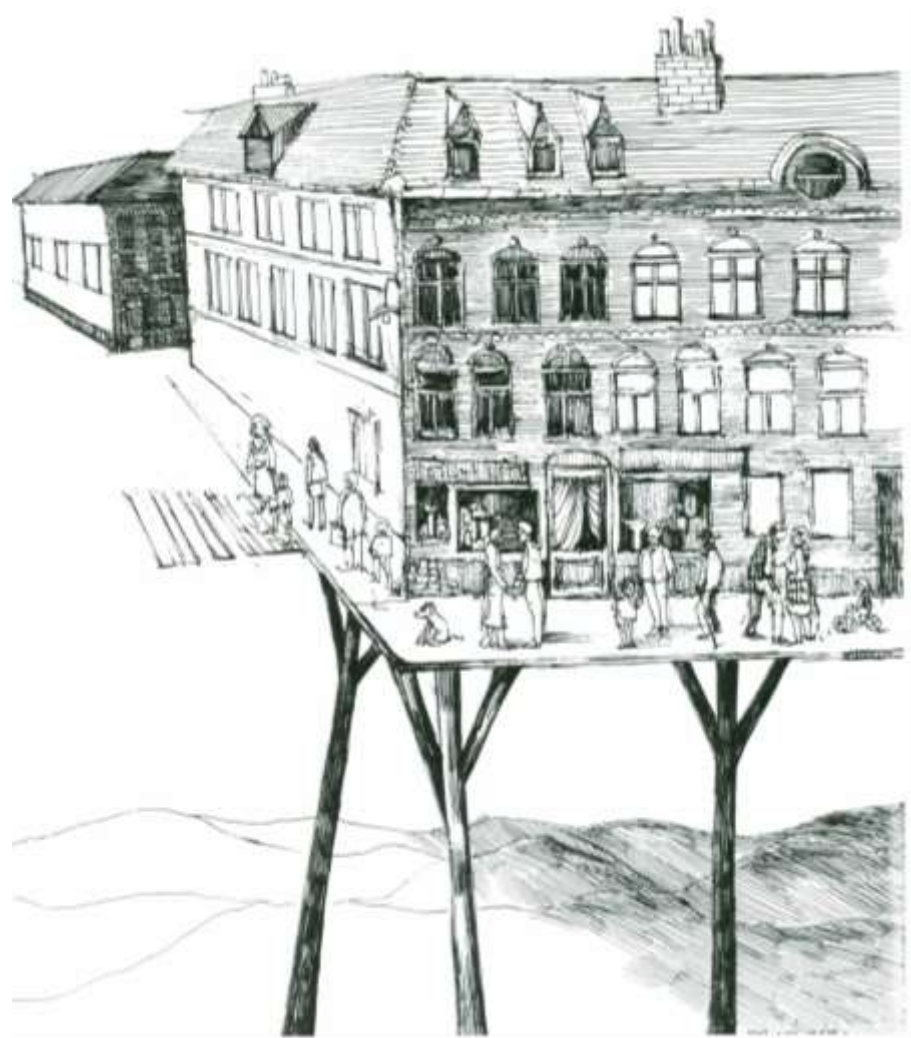
Apokalipszis helyett

A korszak homlokán: a háborúk.
Mars istené e jel: tüzes szekér.
Ma az halad ki jóval visszaél.
Csak hullanak szegények s vértanúk.

Tüzes vulkánok egyre izzanak.
A rossz erőknek ismét hatni kell.
Pokol s a föld ma szinte ölre kel.
Alant készülnek új démon-hadak.

Vörös s az éjsötét az úr ma még.
Ám halk sugárral új hajnal jön el.
Új korszak. Homlokán az égi jel.

Pompázó zöld a föld. Ragyog az ég.
A fény a tiszta hatni kezd. Remeg
a Rossz s mi újra élünk emberek.

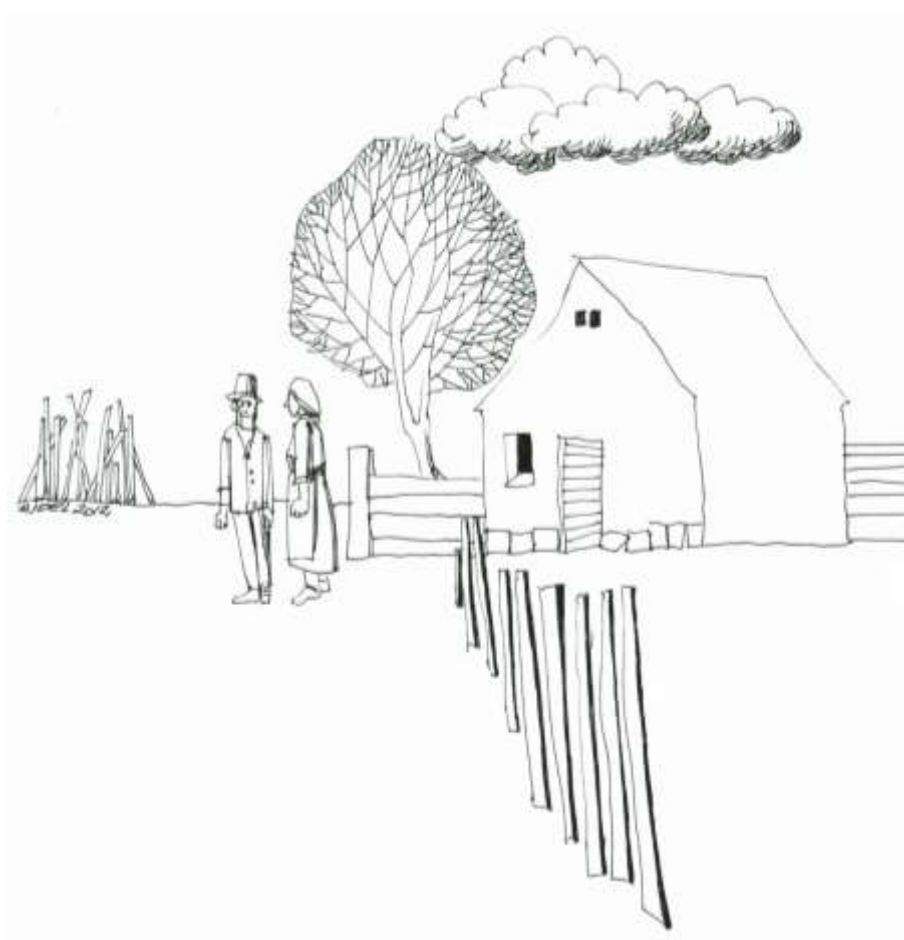
Ünnepi forgatagban

Az ünnep forgatag-szerű. Sodor
magával szüntelen. Nincs visszaút.
Ma félretettük mind a mélabút.
Ragyogva készülünk. Nem bánt a kor.

Szeszélyes vágy visz. Ünnepelni kell.
Ajándék gyűlik annyiféle jó.
A Föld forog e szédült vén golyó
s mi rajta forgunk: száz aprócska jel.

A város oly hideg. Helyünk csupán
illúzió. Megyünk tovább. E hely
le nem köt. Életünk egy telt kehely.

Futunk egy újabb álom-lét után.
Lebegve készülünk akár ma még.
Ünnep lesz nem halál nem puszta vég.

Lehullt lepel

Lehullt egy fényes szép lepel. Magam vagyok.
A lényem árad. Hívnak új energiák.
Már int felém egy csendesült remek-világ.
A homlokom e kékes visszfényben ragyog.

Ne hidd hogy eltúloznám én ez új valót.
A hullt lepel még itt hever. Hallom szavad.
Hogy elfogadtál lépted ím felém halad.
Hangod remeg. Sűg néma szót oly elhalót.

Mint ihlet érint mindez. Már is áthatott.
Pulzál és megremeg világom általad.
Nem érdekel hogy ez tilos vagy tán szabad.

A hívás szent. A lényed csendben átadod.
Egy antik fény rezeg. Bevonja új valónk.
Mint angyalszárny suhan tova szelíd hajónk.

TRICEL 2016

Azúr

A foszlott kékeken a végtelen
halvány csodája int. Ma ég az úr.
E kedves csendes tiszta szép azúr
ragyog le ránk s nincs több reménytelen.

Sápadt világ felel. A tiszta fény
remeg és csípős szél susog. Kacsint
egy távol zug feléd. Nyakon legyint
a döbbenet hogy mégis úr erény.

Ma bennem is e kék világ zenél.
Bár szürke felhő száll csodás fehér
impresszió enyém. A vágy elér:

hazámba térni. Halk sugár mesél.
Mint bágyadtan szendergő istenek
az égi tiszta kék zenél remeg.

Hószín hegyek

A hófehér kövek felé vezet az út.
Legyőzni vágyunk távolságot éveket.
Az élet gyakran más irányokba vezet
mint várnád: elhagysz békességet s háborút.

A zöld a dús életnek színe felragyog.
A színek vonzanak. Mögöttük értelem.
Remeg a szív de egyre vágysz hogy így legyen.
Mi visszahúzna rég magad mögött hagyod.

Utánad intenek vagy rád kiáltanak.
Tán hallod mégis vonz az új. Rohanni kell.
Az út szabad. Mit elhagysz már nem érdekel.

Az Isten-mértékhez nem érnek rongy szavak.
A tört arany-fény élteden ragyog. Szemed
csak erre néz és hívnak hófehér hegyek.

Kora tavasszal

Fácánkakas kiált. Szavát én hallgatom.
Csicsergés távolról felel. Honol homály.
Vöröslő napkorong bukik. Pihen a táj.
A serkedő fű szép ígéret. Hajt a gyom.

A föld-erő mint ős-elem felszínre tör.
Csípős a szél. Hajat s szoknyát cibál. Inal.
A sűrke-szín ligetnek hajló fáival
csak csúfolódik. Rossz kamaszként meggyötör.

A háztetőn apró madár kényeskedik
és farkát billegetve jár. Mosolyt fakaszt
az ámuló szemlélő ajkán. Szép tavaszt

ígér a fodrozó patak s nyár fényeit.
S hogy száll az est a bokrok alján dal fakad:
tavaszkiáltó hang öröm-dal elragad.

Zöld homály... fények...

Zöld fény zuhog. A tisztaság elér.

Vagyunk mint gyermekek. Zöldes homály
szítál. A csendes est némán leszáll
és titkos útjain jön már az éj.

De míg a pillanat nincs itt közel

smaragdszín tűnik át. Sötétedik.

Lelkedben vágy. A lény eszmélkedik.

E színvarázsban végzete jön el.

Felsejlenek rég-volt csodák idők.

A zöld homály hazád idézi meg

hol tiszta szín honolt nem tört beteg.

Emlékek jönnek szívmengetők.

Zöld fény zuhog. Mélyében oldva élsz.

A tisztaságban felragyogni vélsz.

Bolygóm és múzsám

Fényes felhők tárulnak. Költészet ragyog.
A hófehér fény csillog szinte végtelen.
Emelkedem. Szülőhazámba érkezem.
Ma ismét tiszta könnyű s gyermeki vagyok.

Gomolygó felhőpára érzem elfogad.
Már benne fodrozódom súlytalan magam.
E tisztaságnak oly varázsos színe van.
Egyként tudom mélyében másokat s magam.

E csendes szédületben párra leltem én.
Múzsám és végzetem. Talán tudod ki ő.
Vénusz-szülött. Lelkek között előkelő.

Egy csendes sóhaj titkaimnak rejtekén.
A fodrozó párában együtt száll velem.
Ő mindenem. Örök tavaszban él velem.

Megálmodott tavasz

A serkedő fű hangját hallani.
A fény felé tör. Ős-erő viszi.
Talán sugáros lét övé, hiszi
és fény-csodákról próbál vallani.

A zsenge zöld színét alig hiszed,
hogy itt van máris. Zeng sugár-tavasz.
A lépteiddel új felé haladsz.
Már vár a szépség: isteni liget.

Virágnak álma kél, bár barna még
a föld. Csodája mégis él, tudod.
Hunyod szemed s ekképpen láthatod.

Már képzeletben újul tarka rét.
Megálmodod és megvalósítod.
A lélek így teremt. Napod ragyog.

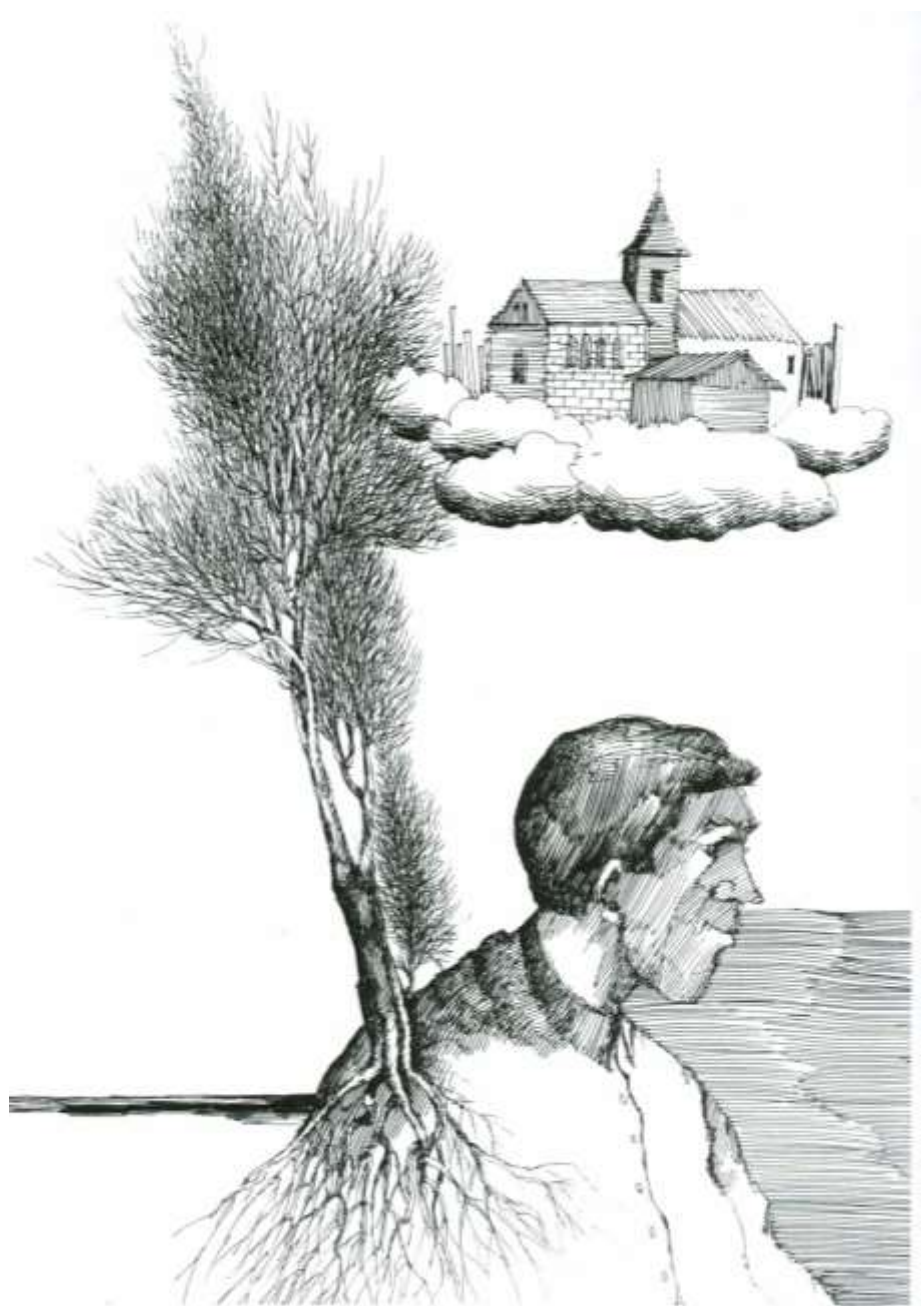
Égi szín-játék

Ezüst a fény a föld fölött. A Hold-erő
sugáros szín-csodával léptünk vonja be.
Bár szürke még, nevet a messze ég szeme.
És napsugár-arany felel, a felkelő.

Esett s tán esni fog. Vizeknek jó ura
előkelőn a földön most uralkodik.
Szolgája száz. Körötte ott buzgólkodik.
Mind azt lesi, hogy lesz-e még parancsszava.

Kelet felől az ég már tiszta kék, csodás.
A színarany sugár rózsás felhőn tör át.
Nyugatról rá ezüst fény zengi himnusát.

Ámulva állsz. Elbűvöl ennyi változás.
Az ég alján lilás fény, misztikus, remeg.
Kegyelmet osztanak. Csodák felsejlenek.

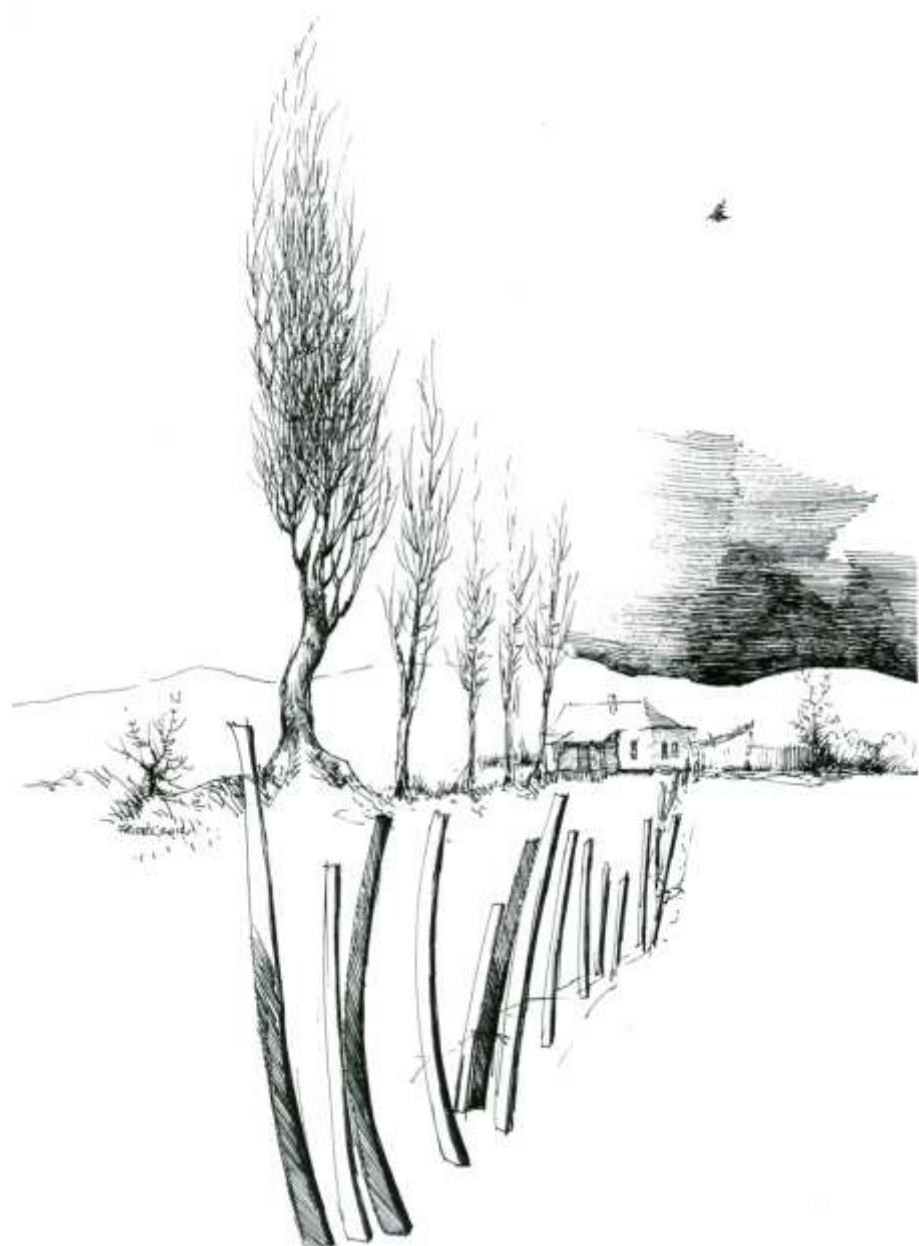
Áldott kéz

Áldott a kéz, mely egykor újraírja majd
e felkelő csodát: a holnap útjait,
és megtisztítván ős-tudásnak kútjait
minden más szép erőt alkotni s tenni hajt.

Előkelő e tiszta út s tán végzetes.
Ha lépsz felé, arany sugár-özön fogad.
Mélyében tükröződni láthatsz másokat.
Magad vagy új-hozó s talán különleges.

A csillogás bevonja csendes léptedet.
Hová te mégy, a másik ember nem jut el.
Kérdéseidre égi szózat most felel

s te érzed: tiszta hang zenéli végzeted.
Áldott kezeddél jöttél tenni új csodát.
A mozdulat nyomán felépül szép világ.

Égi jel

A tiszta égen folt sincs. Végtelen
határok nyílnak. Égi fény ragyog.
Aranyfény áldást oszt. Magam vagyok.
Remegve nézem múltó végzetem.

Az ég kinyílt. Tüzében tisztaság,
a tisztító tűz földi lángjai,
mely által múlnak egyre vágyai
az embernek és várja új világ.

Csodás kék szemmel úgy ragyog felénk
a mennybolt. Zeng a zöld, a földi szép.
Mint rím felelget föld és égi kék.

Szavuk sudár. Bőség borul elénk.
Fehér nem látható, de él s ragyog
mint égi jel, mint ékes csillagok.

Omló világban, anarchiában...

Köröttem puszta néma csend honol.

Fölöttem szürke méla fellegek.

Mellettem tárgyak s néha emberek.

Bensőmben égi tűz-láng dúl-bomol.

A rendnek mélyén ős-anarchia.

A látszaton túl dúl egy vad erő.

A tisztaságból port zilál elő

egy láthatatlan kéz s a mágia.

A tisztelet ha tört, ordítanak

telt szájjal emberek. Létük kiált.

Parasztból úrt csinálnak sőt királyt.

Lényükben alvilági rossz hadak.

Köröttem pusztaság. Hull néma fal.

Utána por marad s talán e dal.

Égi ígétet

Kondul harang. Az égi óra üt.
Szívünkben láng lobog: a végzet az.
Hevét, ha érzed, éget. Lángja süt.
Cudar cél múltán perzselő tavasz.

A tettetés halott. Él tiszta szó.
A Végtelen rezgése tündököl.
Mámorban úszol. Hangod hallható.
Fölötted kék varázsú égi kör.

Igéz a hangja. Névtelen a hős.
Bár karja féktelen s sodorja szél,
nem léte az, csak lelke, mely erős.

Szívének dobbanása zeng, zenél.
Ígétet szélbe szór s tettet nevel.
Porszembe s tájba életet lehel.

Megváltott életek

Kering forog és szédületbe ránt
e furcsa nagyvilág. Adom kezem
s a forgatagban tán megérkezem
hazámba. Tűnt a baj s nincsen mi bánt.

Egy maszkabál az életünk. Nem az?
Köröttünk jó és rossz szerep hatott.
Viselje bárki, méla s izgatott,
elhull igaz és győz a rossz ravasz.

Szerencse fel! – kiáltja mind s rohan.
Egy szélvész fújja gyarló életük.
Ők szerteszórják kerge nézetük.

Illúziójuk: élnek boldogan.
Míg távolodni vágyom, más leszek.
Lélek lobog s megváltott életek.

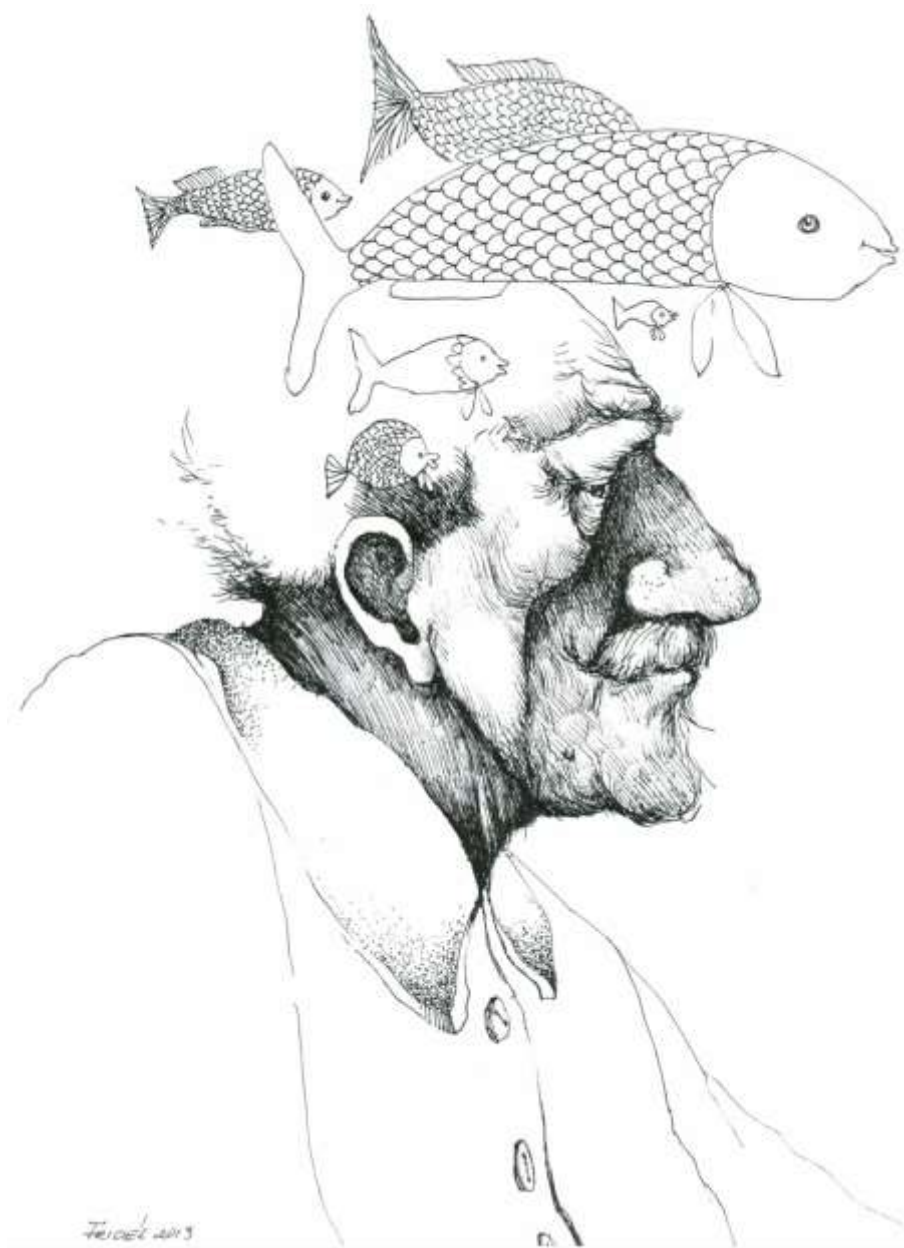
Otthon

Kenyér pirul és tej fut. Illatok
felszállnak édesen. Ez otthonunk.
Minden zugában boldogan, vagyunk.
Minden nesz kedves. Érte csak vagyok.

Párnára hajthatod fejed s leszel
magad is ily puha s ölelhető.
Nincs másik hely, igaz s fellelhető,
a nagyvilágban, mint e béke-hely.

Madártej, illatos, fő, sül kenyér.
Az erkély kertet kínál. Sok növény
befutja. Köztük lenni vágyom én.

Madár dalol. Az ihlet csendben ér.
Egy ősi nő-erő hat itt, tudod.
Belépsz s magad is lényedet adod.

Érzelmi vihar

Mint tengerár szívemben hömpölyög
az érzés, s tajtékával partra csap.
Egy hang ma ráfelel és mennydörög.
A mélyben félnek megriadt halak.

Vad Neptunusz dühöng. Hulláma szánt
a feldúlt felszínen. Tombol vihar.
Nem nézi, elbűvöl vagy rontva bánt,
csupán rombolni féktelen akar.

Örvény-kavarta zöld a víz. Remeg
a szél-cibálta árboc és a part.

Közéjük öntik tépett fellegek,

mit őrzöngésük esztelen kavart.

Neptun villája kinn és benn hasít.

Szív és a víz dühöng. Orkán visít.

Partra vetve

Mint lassú árral partra vetve, várni kell.
Fövenyre nyúltan némán éled újra át
a víz hátán sodortatásnak ritmusát,
a hullám-éneket, míg földre érkezel.

Mint bódulatban ott heversz. Csodál a táj:
ki ez a messzi vízről úszva érkezett?
Heversz és csendben átadod a lényedet,
s nem bánod, megpróbáltatás-e az, mi vár.

Ma egybeolvad környezet s alélt szíved.
Ma csend van kinn és benn. Talán csupán a szél
bolondozik, rohangál s titkokat mesél.

Kavarja pajkosan a hullámot s hited.
Te tűröd s borzongsz. Kedves érzés hatja át
szíved. Dúdolni kezded szertelen dalát.

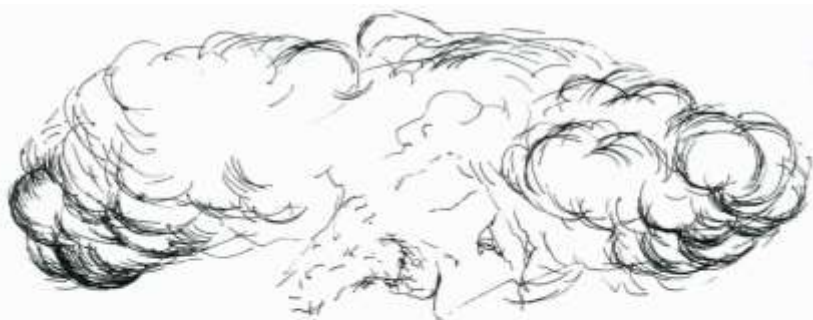
Pygmalion

Álmodtam s kőbe véstem tiszta lényedet.
A forma és a belső érték egybevág.
Rád nézve alkotó szívem feldúlt s remeg.
Csak egyre vágyom: éledjen e szép világ.

Ó, hányszor újraélem: porló kő hasad!
Vésővel ontok minden rossz fölöslegest.
Szemem a portól fáj, de felbukkansz magad.
S hogy rád pillantok, égi érzélem befest.

Úgy vágyom, töltsd ki szép csodáddal életem!
Szemed ne csak távolról nézhessen reám!
Főművem vagy. Közelséged elég nekem.

Az alkotás a nyűgöm s csillagfény-ruhám.
Egy égi szóra éledsz. Vágyam végtelen
karol. Csodállak föld-valódban szüntelen.

A meglevenedett arc

Marcónak

Egy angyalarc szökén, tisztán és kedvesen
csak nézett vissza rám. Mozgás hiánya fáj.
Csodáltam én, akár elhalt, régvolt királyt,
de fájdalom hasított bennem élesen.

Mozduljon s szóljon már, úgy vágytam egyre én!
A képbe zárt szép pillanat csak kínozott
és szenvedést, keservet, annyi bajt hozott!
Éreztem, így a kép kifosztott és szegény.

És szép csodát valósít vágy és képzelet:
mozdulni látom s hangja szól, bár távoli.
Míg játszik, mégis csak komoly és angyali.

Szavát hallgatni s érteni dús élvezet.
A képre nézek és mozgásban él ma már.
Csak hívni kell. Szép angyalarca erre vár.

1892 1018

Tavaszi – egykor és ma

Lomboktól ékesen himbál az ág.

A lég remeg. Egy színvarázs leszáll.

Állunk az Ister s Nílus fáinál.

Lényünkben szédült káprázó világ.

A fűben pitypang: sárgálló fejek.

Ott lótotz volt? vagy más szépség talán?

Átlátni nem lehet a múlt falán.

Felőle szórt impressziód lehet.

Aranyló bokrok, rózsaszín szírom

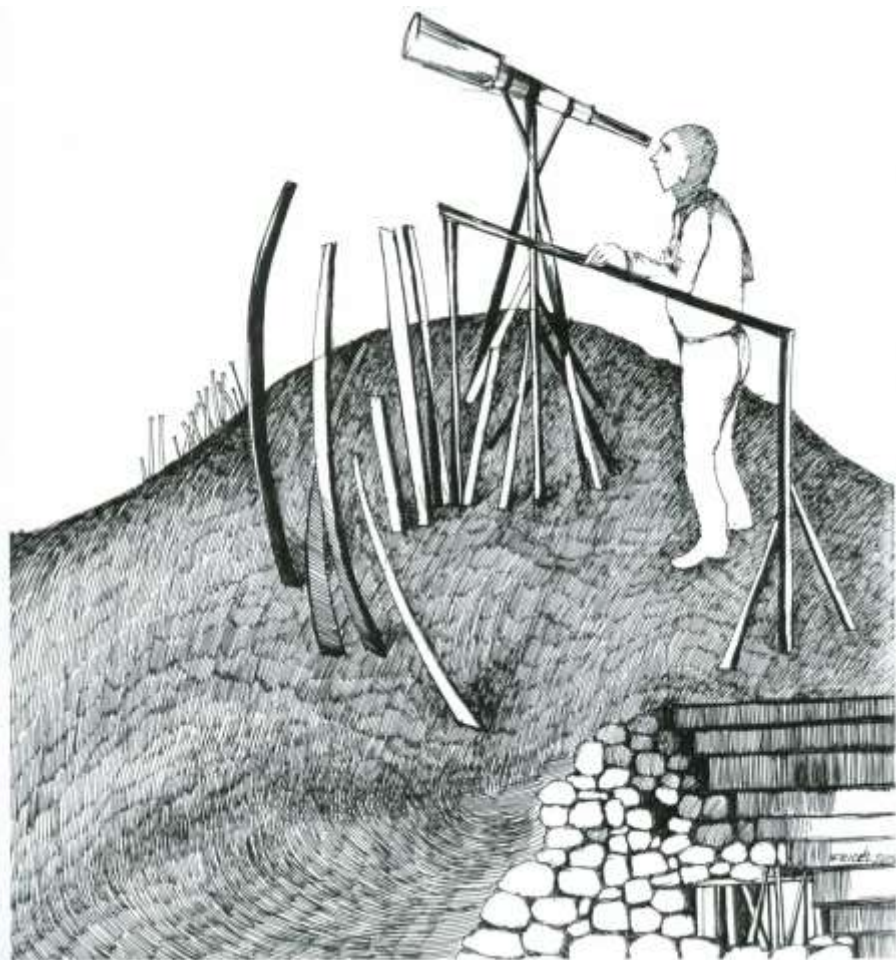
pompázó fákon most és egykoron.

Tajtékos hullám ősi partokon

ma egyaránt lebegni-szállni von.

Az égi-földi tündöklő csodák

ma együtt zengik lényük mámorát.

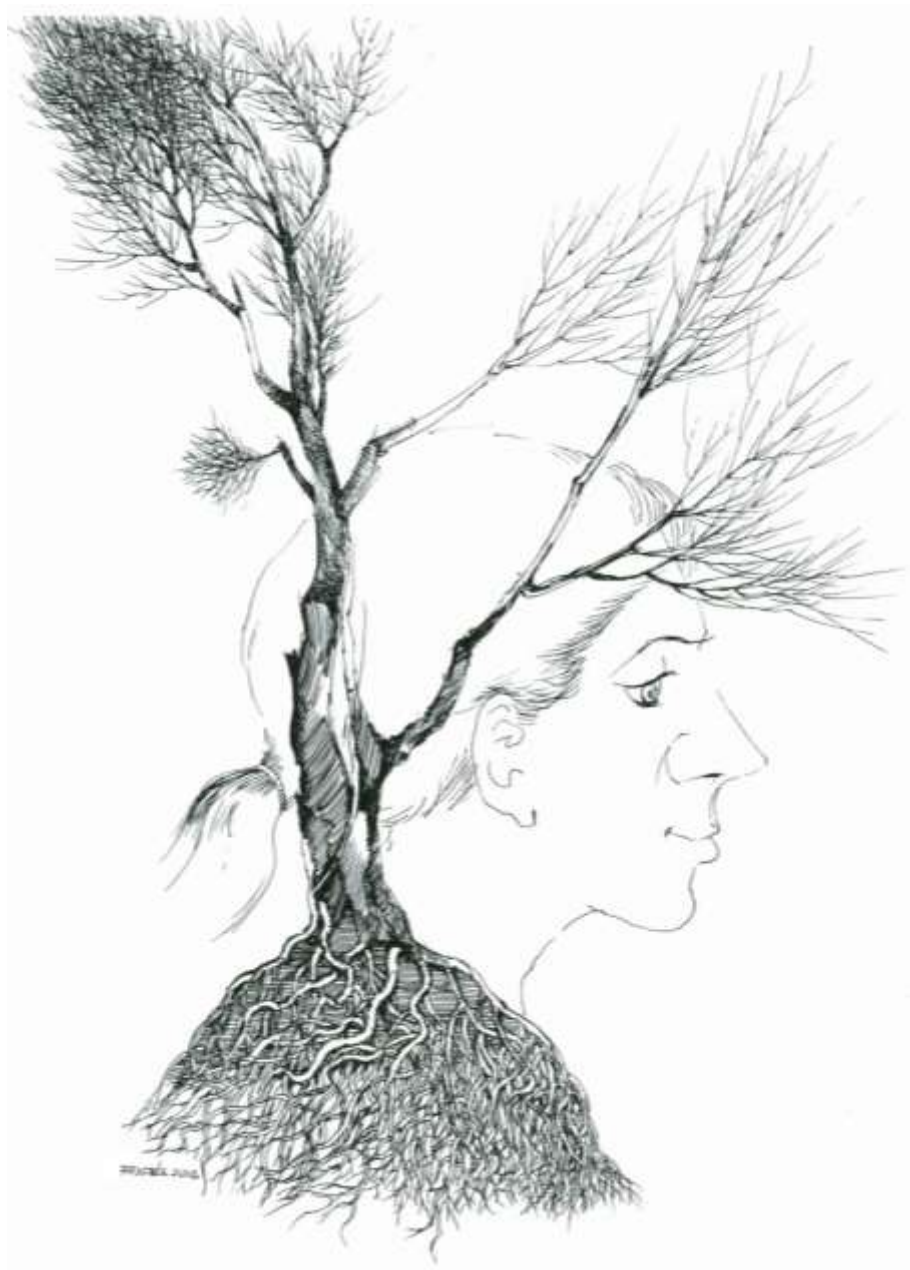
Szturnusz-kristályok

Apró kristályok zsongva csengenek.
Forogva furcsa táncot lejtnek.
Szilárdnak tñnek, ám lényük szabad.
Kötött világot szórtan játszanak.

A fény lesiklik szép kabátjukon.
Minden kis csillanásuk egy s rokon.
A hajlatokra lágy selyem lehull,
s a szögleten szökik váratlanul.

A szórt sugár mint apró tükrökön
vakító fény gyanánt hullt vágy-özön.
Szikrája él, bár hullik szüntelen.

Cseng-bong s zenél visszhangos végtelen.
Minden hangjában válasz él. Szavad
pattogva jár-ke, megszökik s szalad.

Sorsvállaló

Vagyunk, mert lenni kell. A khárma köt.
Testünk leház. Lelkünk szabad s örök.
A földi létezés, e kín, gyötör.
Magasba lök, majd össze-vissza tör.
A tisztaság célod lehetne bár,
elvetni könnyebb, s gyilkos csendje vár
egy múlni nem tudó végzetnek, és
ez által lesz a léted szenvedés.
Hiába futnál, minden szegleten
egy hang kiált rád s mardos végtelen
a lelkiismeret. Nézz szembe hát!
Isten elől, ha futsz, ő egyre lát.
Vagyunk, mert lenni kell. Te kérted Őt,
hogy újabb sanszot adjon és erőt.

Költő-fojtogató

Nem élt e városban költő talán soha.
E zord falak tövén az élet mostoha.
Pengetnél tiszta húrt? Beléd fojtják a szót.
Elvárják, meg ne lásd a folyton változót.

Felejtse el minden szép szavad s hazudj regényt,
hol kappanhangon zengnek rusnya költeményt!
A dolgod ennyi csak. Minek az új, a szép?
Fő az, hogy áll a ház és lóghat benne kép.

Esztétikumra vágysz? Minek? Mondd gyorsan el,
hogyan haszna mennyi s mit jelent a furcsa jel
a homlokodra írva. Jobb lesz rejtened,

mint furcsa hévvel rímeid kiejtened!
Szörnyű a csend, ha rád lecsap, de megtörik,
ha jól őrzött-magad költőnek érkezik.

La Gioconda

Tudhatnád, mennyi szép szavam akad,
ha szemből fénysugár felém halad.
Lebegve hull a csend. Eső szítál.
Tört fénnel még üzen a régi nyár.

Szikrázva hullanak porladt szavak.
A dús erők mégis megtartanak.
A csend atomjain vibrál a fény.
Ha révbe érkezik is, fél a lény.

Ha száz tavasz emelné, hullani
kíván, s szavad nem bírja hallani.
Becézlek játékos szavakkal én.

Lebegni jó az érzés lágy ölén.
E költemény talán vigasztalás.
Szavakban él a fény – titok – varázs.

Klasszikus hiányérzet

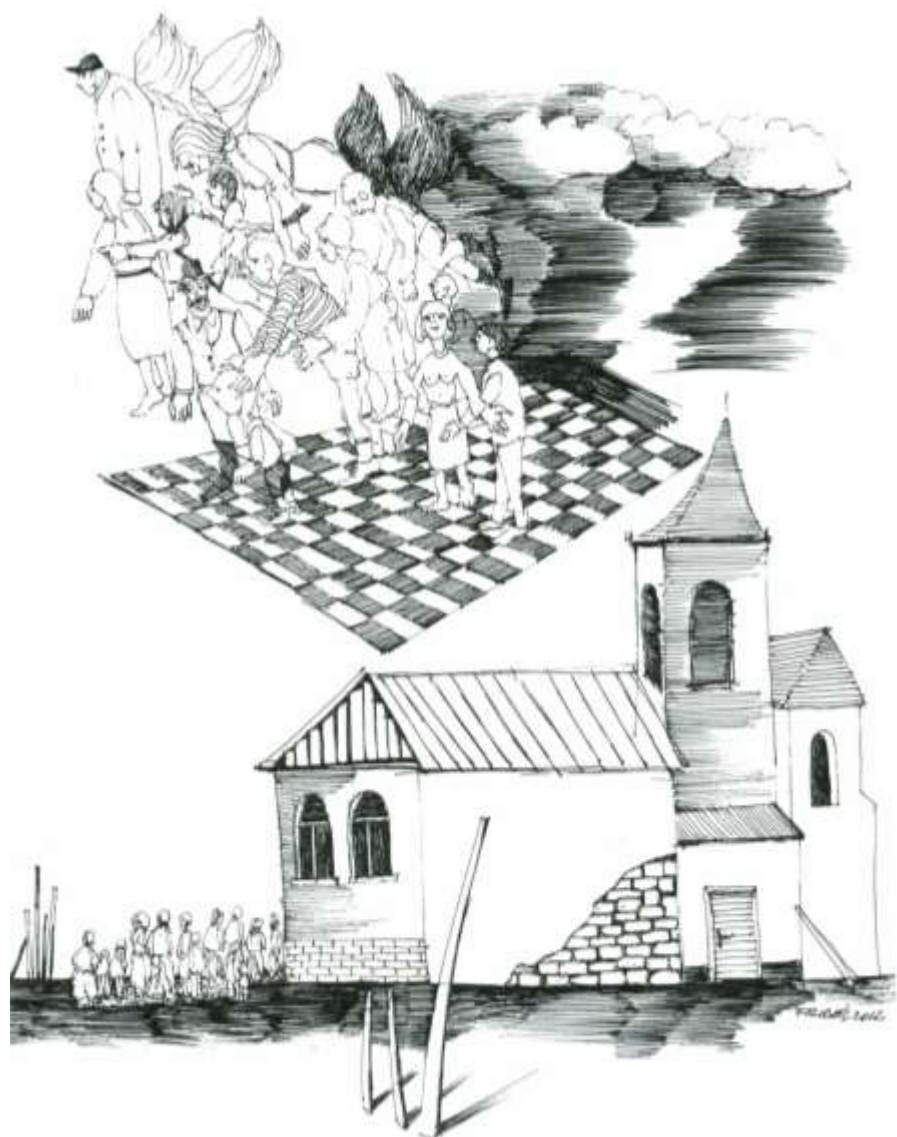
Miért vagyok magam és szüntelen
miért kínoznak kósza vágyaim?

Miért, hogy klasszikus arányain
a múltnak elmerengek s elhiszem:

a forma s belső lényeg egy. Tudod,
világod más rendet sugall. Ne hidd,
hogy minden költő szépre érkezik!
Elég, ha pusztá külsőd nyújthatod.

Szeretsz-e? Jó, ha úgy teszel.
Ma már nem értik úgyse lényeged.
Érzés helyett sorolj csak tényeket!

A kedvencük üres bábként leszel.
A klasszikus mégis hitem s valóm.
Ha jót nem írhatok, jöjj, altatóm!

Sudár szelek

Lobogva intenek sudár szelek.
Cikázva múlnak porló életek.
A csend fogadja őket. Nincs szavuk.
Csupán homály zenélhet általuk.

A villanó csodák egypercesek.
Csillognak s aztán többé nincsenek.
Kiáltanak botor, komor szavak.
Csörtetnek semmibe sötét hadak.

A fény örök. Egyetlen dús való.
Csak általa lehetsz oly izgató,
hogy minden rossz tudás átváltozik,

s a tiszta lény sugárba öltözik.
Sudár szelek libbentik szép szavad.
Lobognak benned, tőled s általad.

Sorscsapás

Lesújtanak, s te némán tűröd, csendesesen.
Szívedben bánat tombol újra végtelen.
Kimondhatod, de mélyből feltörő szavad
hörgéssé torzul, s hullni kell, lelked szabad.

A történet nem mindig egyszerű, tudod.
A lélek általad mérkőzik, láthatod.
A csendesen lehulló fájdalom belep.
Csupán a semmiben keresgél két kezed.

Lesújtvá állsz vagy újra mély felé zuhansz.
Lelked szabad lesz s másik lét felé suhansz.
ne hidd, hogy könnyebb más helyen! A khárma köt.

Odázni tudhatod, de csak feléje lök
egy végzetes erő. Mit tenni kell, kivár.
Elfutni nem lehet, csak élted lesz sivár.

Megbánás

Könnyelmű voltam. Szánom-bánom tettemet.
A lelki-furdalás úgy kínoz, eltemet.
Homály borul szememre. Sós könnycsepp gurul.
A bánat furcsa köd. Lélekben alkonyul.

Fordítanád, de nem lehet, csak bánhatod.
A könnyek árja sós özönként áthatott.
Lebegni úgy szeretnél. Nincs elég erőd.
Mindenki s minden elhagyott, mi éltetőd.

A khárma egyszemélyes. Társak nincsenek.
A léted mély titok. Tört árnyak sejlenek.
Körötted s élteden fagyott csodák, mesék.

Szívedben csend. Csak néha szólnak lágy zenék.
Könnyelmű tetteim ma visszahullanak,
majd felröppenve záporoznak új szavak.

Megszöknek...

Megszöknek sorra mind a szép szavak,
ha nem figyelsz, mikor sugallanak.
Szétporlik minden szikra-fényözön.
Elmúlik hirtelen sudár öröm.

A jó is illanó. A vágy örök
felé haladni. Széthullnak körök.
Koncentrikus irányban így hagy el
minden csoda, mely most még átölel.

Zenét susogna szád. Tört hangszeren
egyszer csak visszazeng a Végtelen.
Mi porladt, pillanatra összeáll.

Nem érted, csak csodálsz, mit csinál.
Szökött szavak szikrázva omlanak.
Hullott illúziók megtartanak.

Naplemente

Az alkonyat mért vonzza úgy a lényeket?
A naplemente mint bíborpalást borul
a földre és lakóira. Ha alkonyul,
szemed szeretve issza mind a fényeket.

Levél se rezdül s Héliosz-szekér halad
a szemhatár felé. Útját kitudhatod?
Apró kavicsként emlékképeid rakod.
Kontúrján elmerengsz. Visszontlátod magad.

Míg fénye szertefoszlik, hull aranysugár.
Szétporlad tündökölve páracseppeken.
Rózsás homályban égi csend dalol, üzen.

Rád furcsa érzés fénye hangja, rendje vár.
A Mindenség bűvölten nézi, hogy zuhan
a napkorong alá. Szellő kél, elsuhan.

Látomás

Vénusz leánya lenge szélben áll.
A csillag minden fénye benne él.
Hamvas haján sugár. Lobogva száll
ruhája és a lénye. Fény zenél.

Minden vonás az arcán ünnepi.
Kitölti túlvilági csillogás.
Mit mondana, csak némán hirdeti,
de zárt ajakról szól titok-varázs.

A bolygóm fényruhába öltözött.
Felhője dús, sűrű titok-szövet.
Lények lelkébe mély csend költözött.

Elmúlás, nincsek: szórt, fehér kövek.
A lenge szél sodor s én áradok.
Szimbólum lettem, kedves, tárt karok.

A világ zaja

Ha lenge bánat ül s hajamra száll
a nagyvilág baja, csupán a dal
tud adni még feloldozást. Kaszál
fölöttem végzetem. Rád szél rivall.

Míg dül köröttem annyi harc, belül
aransugár ragyog, élet-hozó.
Ragyogtatom és minden csendesül.
Így lettem én magányos alkotó.

E harsány lény-világ illúziód.
A locska zajban te kiáltozol.
A dolgod: révbe vinni vén hajód.

A változásban csak te változol.
Akár e mozdulat: tárul feléd.
Mélyében régi lényed értenéd.

Búcsúzkodás

Mikor leszáll a csend s magam vagyok,
szívemben zúgás, s ott fenn csillagok,
magamból égre löknék egy erőt,
mely altatód, de egyben éltetőd.

Az óra kondul: egykor menni kell,
bár lelkem mélyén vágy zeng, énekel.
Ha hívnak, elmegyek egy perc alatt.
Utánam lenge árny – emlék – marad.

Hiába bújsz a múlt mögé, a szív
ma még heves: némán szeretni hív.
Hiába dogma és skolasztika,

ha féktelen kell elporladnia
a földi vágyaidnak. Tűz-hozó
vagy s szenvedélyben egyre áradó.

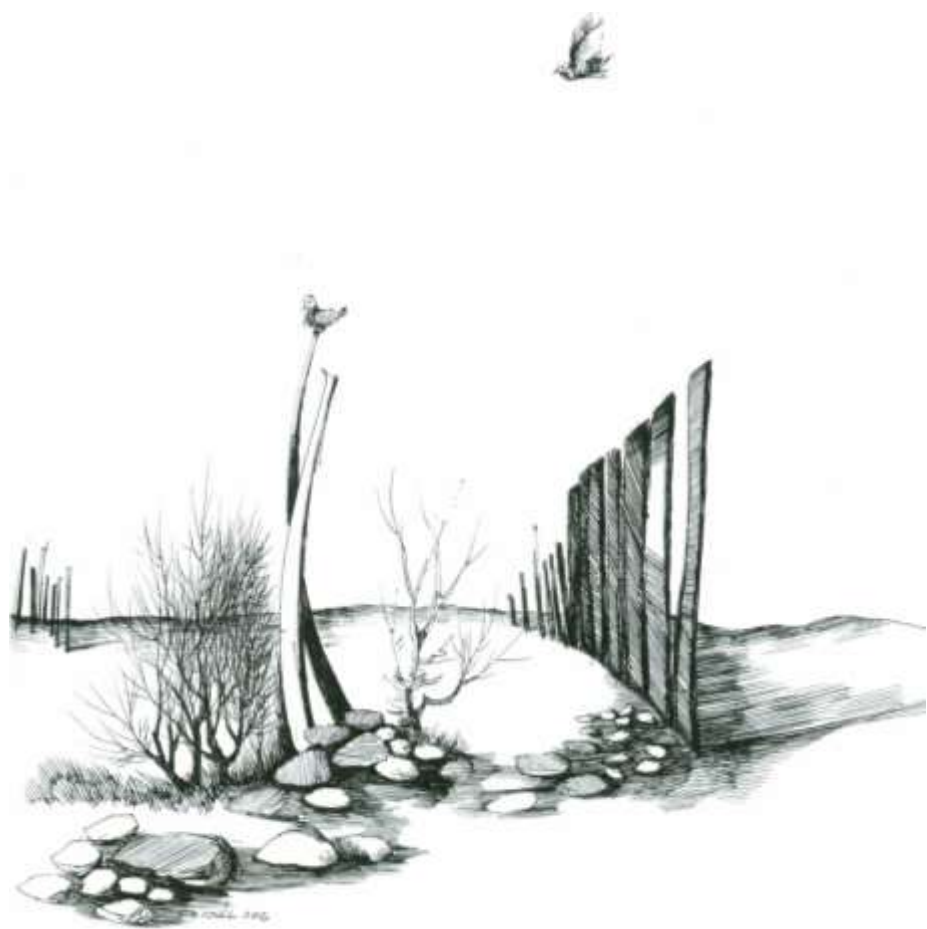
A szó ünnepén

Mint szertelen, talányos, víg szavak,
e földi zajban hallom egyre én,
hogy cseng-bong rím-hadam, s e költemény
felröppen s tiszta ég felé halad.

Mikor örülni kell, a bánat ül
elrejtve mélyen. Hatni módja nincs.
A vígság oly csodás, királyi kincs.
Ha tombol, minden kétség szenderül.

Felszállanak s gurulnak jó szavak.
Az ünnep szóban él: megértének.
Az érzés úszik és feléd lebeg.

Szavakban élsz, mivel megtartanak.
A csengő s csillogó igék: pihék.
E szó-tavaszban hamvas keltikék.

Szabad vagyok

Szabad vagyok. Sudár lelkem lebeg.
Kék ég színén a Végtelen remeg.
Ragyogni jó. A fény bennem lobog.
Tenyérben szikra-tűz. Csodát hozok.

Nincsen határ s korlátok sincsenek.
Míg szálllok, furcsa árnyak intenek.
Az ember úgy szeretne lenni jó,
de élte harc, örvény, sötét folyó.

Üdén a táj tekint ma vissza rám.
Visszfénye égi-földi szép ruhám.
Halálos csend terül s egy néma had

dühöngve ront társára. Vére vad.
Nekem szárnyalni kell. Emlék a kép.
Lelkemben s égen-földön úr a szép.

Tiszta könnyek

A tiszta lények könnyei: csodák.
Egy csepp csupán, de tiszta, ép világ.
A fénye porlad s kedvesség fogad.
Belőle élsz. Kitárod szép-magad.

A tárt kapun belép ma hangtalan,
kit vártál. Futsz felé dús-boldogan.
Szabad csodája árad végtelen.
Szív mélye zeng. Felel rá értelem.

Miért vagy itt? Nem tudni még talán.
Mint csöppnyi rés magányod ős-falán
e pillanat. Illant tavasz ragyog.

Köd-pára száll. Derengnek hajnalok.
A csend derűje érted él s zenél.
Szíved bolond gyerekként úgy remél.

van der Vliet

Tavaszi vágyban

Keblét kitárva ünnepel a szép Tavasz.
Haján a napsugár kacagva fut-simít.
Köréje gyűjti erdő- s rétnek lényeit.
Dalában érzed: víg pataknak hangja az.

Hullámszik, szálldos benned érzések hada.
Szeszélyesen megváltozik, mégis mesés.
E zsongásban csodás a földre érkezés.
Fűben heversz. Elbódít tiszta illata.

Hullámszó kebleit csodálva dalra kelsz.
A vágyaid belőled keltek, mégis ő
a biztató s a minden földit éltető.

Látványa éltet s minden percben ünnepelsz.
Zöld vágyban tündökölsz, lebegsz. Az életed
körötte, benne, érte égve élheted.

Félálomban

Halk illatok keringenek köröttem és
zsongítanak. Közel az álom s ébredés.
Mindkettőt könnyen érhetem. Lebeg valóm.
Egy dalt dúdolnak égiek. Ez altatóm?

A fény szikrázva porlik el. Behunyt szemem
pilláin szűrve látom, hogy ragyog nekem.
A benti fényeim felelnek: tűz lobog.
Vagyunk mint szikra-fényű, tiszta csillagok.

Szelíd szavak felkelnek. Pára-csend a szó.
Egy hanggal éled biztató és altató.
Remegve intenek a hangtalan szavak,

melyek lényemben rejtve most még alszanak.
Zsongítva szenderegni késztenek, de él,
árad vadul a fény, s a Végtelen mesél.

Téli álom

Talán a tél teszi vagy én magam:
mindennek tiszta fénye s csendje van.
A hópihék belőlem hullanak.
Játékosan köröttem zsonganak.

A szürke háttérünk lehet csupán:
csekélyke intervallum fény után.
Majd oszlik s újra tiszta ég ragyog.
Aranysugár – s türkizben láthatod.

Vakít a hó, hogy porlad rajta szét
a sok sugár s kacagva ont mesét.
Az életed ragyog. Tisztult világ

belőled ontja dúsan mámorát.
Nyugodni térsz. Pihék takarnak el.
Megannyi érzés, égi, tiszta jel.

Csengettyűk tánca

Aprócska hang dalol, csodát mesél,
míg bennem és körültem dúl a tél.
Csengettyű táncol, bűvöletbe von.
Minden kis rezdülése oly rokon.

Lebegni hív s a tánc, a szó felold.
Ezüstös fény befest: a tiszta hold.
Csillogva táncol éji hús vizen.
Egyetlen szót rebeg. A csend üzen.

Lobogva árad. Csöppnyi hang felel.
Csak hallgatom, míg halkan énekel.
Mint vígan toppanó lépéseken

a fény leszáll és zeng az értelem.
Cseng-bong a fürge tánc nyomán a hang.
Csengettyű énekel: apró harang.

Földre lógó ég alatt

Habár a föld az égig ér,
s úgy látom, földre lóg az ég,
parányi hely, picinyke tér,
hol élhetünk s nekünk elég.

Világok laknak benned is,
ki csendben élsz oly csüggeteg.
Az alkotói láz hamis,
csupán morzsája rengeteg.

Minél nagyobb a tér, ahol
magad diktálsz minden szabályt,
annál búsabban szól s dalol

a hangod, öble mélye zárt.
Egy szót üzenne, mégse tud.
Magába vág nyitott kaput.

Zöld láng

Zöld láng lobog. Talán a végzet ég
s te benne táncolsz. Nincs tovább. Elég!
Talán a gyertya színe az. Ragyog
s szikrákat szór. Közöttük ott vagyok.

Belőled pattant lényem visszanéz
és benned tükröződik. Fényt ígéz.
Hogy újra lobbansz, zöld palást borul
fölénk, s csak izzunk szótlánul vadul.

És zölddé lesz a fal. Lomb-szín remeg.
Velünk táncolnak erdő-istenek.
Lombok füvek igézete leszáll

és bennünk zöld varázslatot talál.
Lobogva táncolunk. Ma zöld szemem
és zöld hajam libben veled s velem.

Szivárvány

Álmodtam: égen pompázó szivárvány
nevet ragyog le ránk sötét keretben.
Az ember-elv a szürkés fellegekben
nyilvánult. Dúlt a szürke égi bárány.

Ám nyílt az égnek ablaka. Nevetve
színpompa égi színvarázs alászállt
s a földi létben ékes távlatot tárt.
Áradt a fény s mi álltunk szót keresve.

Nem látták mindenek. Lótás-futásban
peregnek napjaik. Nincs mód szeretni.
Ha szíved zárva nincs erőd lebegni

csak semmisülsz a mában-kapkodásban.
Mi álltunk kéz a kézben. Szikra-lelkünk
csak tündökölt. Egymásra – fényre leltünk.

A száműzött

A tenger mossa árva lábamat.
Ez elvadult vidék lehúz, megöl.
Ha messze nézek, Róma tündököl,
míg engem fojt e vadság-áradat.

Költőnek fátuma: barbár vidék.
Míg meg nem látod, hályogos szemed.
Ha Fényről ontasz gyarló rímeket,
fejed körül babér, s csak ez tiéd.

Hazád a minden korszak szégyene,
és nincsen jobb helyed: e rongy Tomi.
A műved ront csupán és ártani

fog, s nem lesz lélek, méltón értene.
A szennyes tenger árja elragad.
Én habbá foszlom benne – általad.

Fűzfa

A rügy kipattan ágadon
te vízre hajló fűz. A tél
eliszskolt. Csípős szél mesél.
Pihés a barka hátadon.

Tavaszt ígér a napsütés
s te hinni vágyod újra már.
A zöldülő kies határ
nevet színében csend, mesés.

Te hajló ágad lengeted.
Ringatsz madárcát s álmokat.
Cirógatsz lenge lányokat.

Nem dönt meg dúló fürgeteg.
Hatalmas lényed így marad
szelíd legyőzve árnyadat.

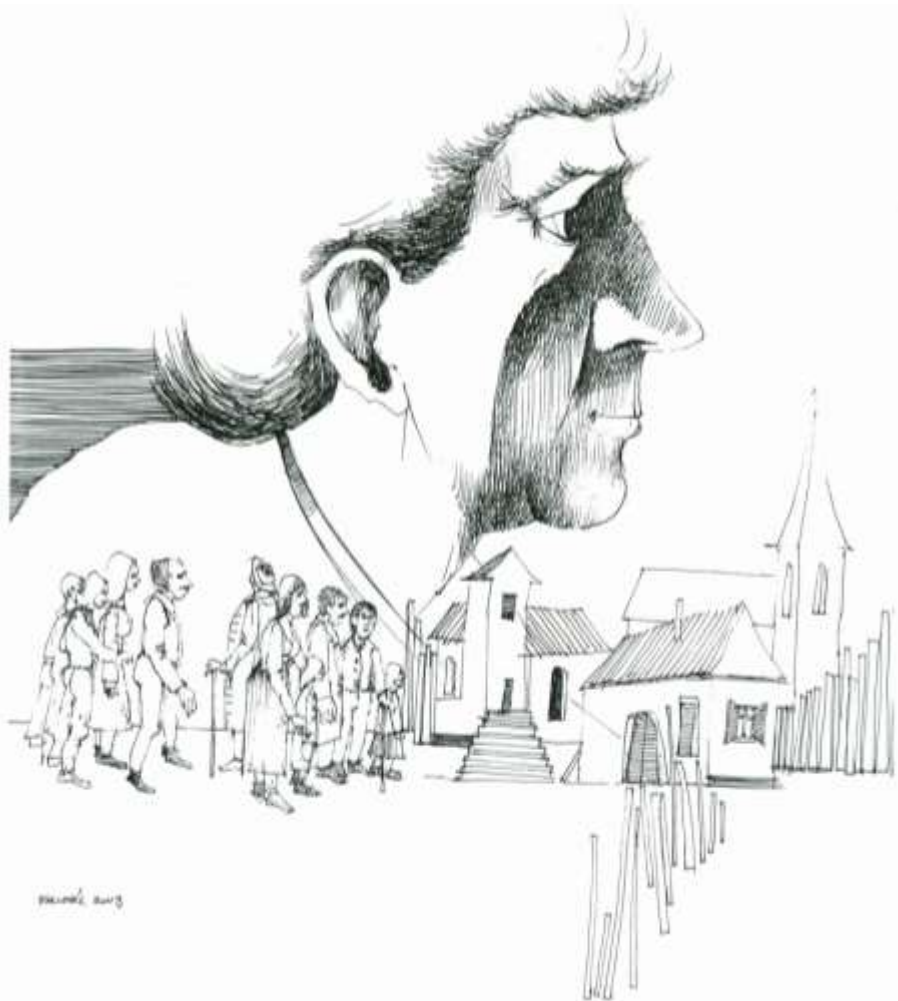
Est

A csendes esti óra jön. Magam
vagyok, de társak jönnek számosan:
rég elhalt szellemek, barátaim,
szerelmeim, bohém pajtásaim.

És lángol, izzik egyre szellemük.
Csak ámulok s számlálom érdemük.
A Holt Szellem korán csak ők a jók,
magukban is méltóképp áradók.

Társalgunk csendben. Vélük még lehet.
Nincs ordítás. Nagyképű emberek
kívül rekesztve e körön. A szó

itt tetté fényesült örök-való.
Igazság fénye árad éjen át.
Papírra hinti ékes hímporát.

Korán...

Az utca népe szembejön s kitér
utamból. Olykor összenéz, nevet.
Döbenten nézek. Szimpla emberek.
Miattuk s köztük nem terem babér.

Világunk szembenéz. Nem értheti:
a másik parton mért oly más való.
Lehetnénk író s nyájas olvasó.
Közöttünk csend ül. Adsz-e tért neki?

Korán, ha jöttél, béred gúnyröhej.
Megértés, taps helyett közöny lesújt.
S te, unva már e földi, szörnyű súlyt,

elfordulsz. Érzed, nincs számodra hely.
De csendes órán mégis zeng a dal.
A korszak illan s porlik már a fal.

Misztikus

Feltűzve hetyke jambusokra életem
remeg. Te nézed játszva csendes-szenvtelen.
Akár aprócska szó a Végtelen dadog.
Tisztára mossák rém-világunk szent habok.

Tegnap még tettetés az emberi talány.
Ma szent a csend s a ránk szakadt határ – magány.
Fölöttünk csillagok. Sugárözön szakad
kettősként – egy alakra: izzom általad.

Az árny a csend a szó oly misztikus ma még.
Nem érzem: mában élünk? egykor? Antik ég
borul fölénk s szeretni kell. Tiéd valóm.

Csak egy jelet kíván és izzik áradón.
Sugárnyalábban száll alá a Rend a jó.
És ringat hús hullámain a szent folyó.

Illúzió

Idő-szeletke zár magába még:
a lüktető, vadul ütő nihil.
Szemednek fénye csillogó berill.
Csak állok benne s mindenem elég.

Vad századból hasított kis karéj
történetünk. Az óra üt s a perc
elillan. Új idő jön. Elfelejt
e lomha kor s leszáll a sűrű éj.

Lobognak újabb semmi-percek és
illúzióink talán csekély hamis.
Már nem hiszem hogy éltem volna is.

A lét impresszióinak is kevés.
Idő-szeletke zár-ölel. Veled
maradtam mindörökre s tán neked.

Báb

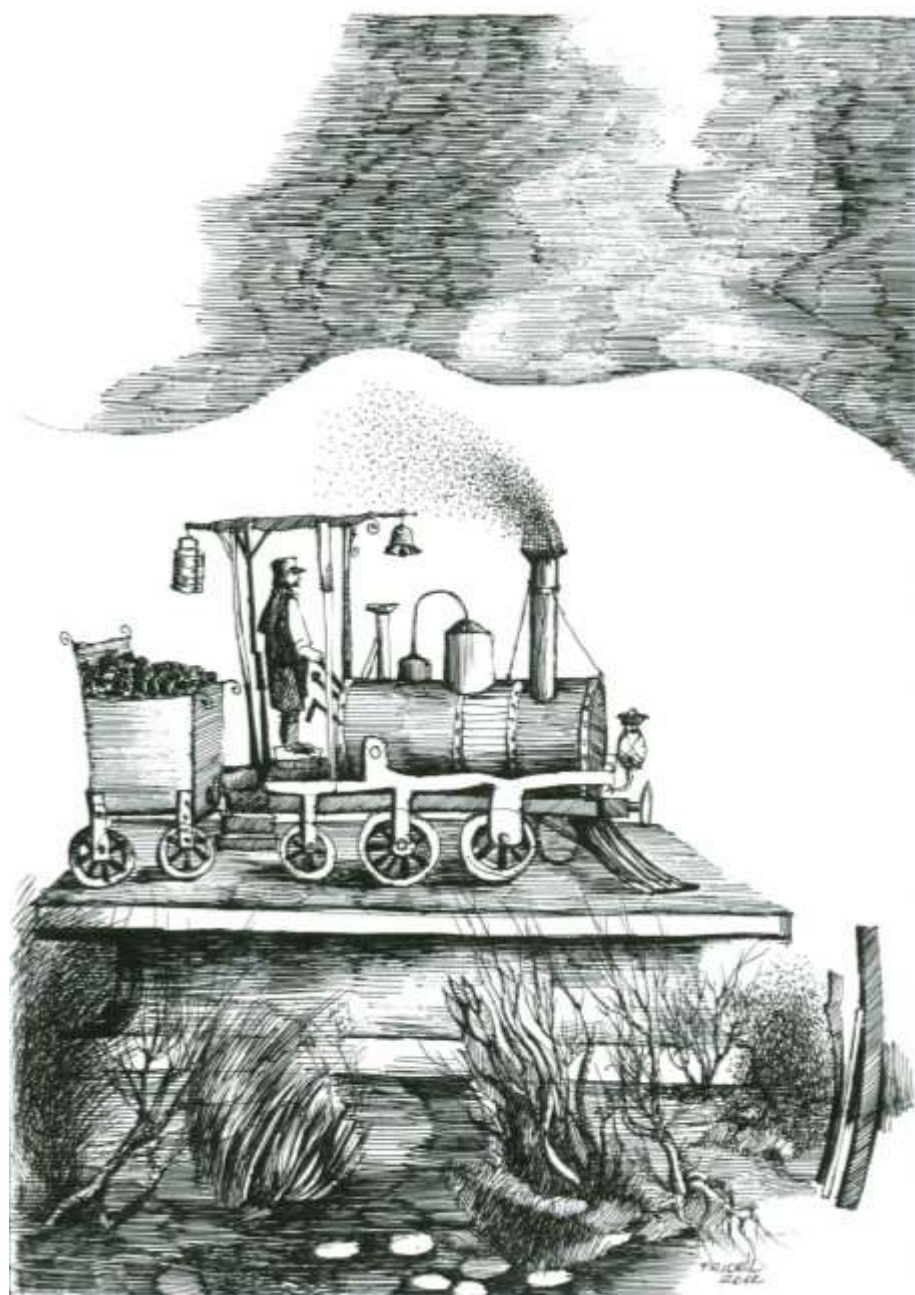
Józsika Smokey bohócához

Egy kócos és kopottas úr, bazsalygó,
tekint ma rám. Szemében ünnep illan,
mint fényes szempár most is erre villan.
Nincs indulat, vihar, vadul kavargó.

Piros haja és arca színe rózsás.
Ne hidd, hogy züllött volna. Nincsen annyi
ígéret, mellyel ráveszed. Kacagni
bezzeg szeret. Tekintete bohókás.

A lába vézna, mégis oly kecses. Lásd,
hogy ő különleges. Szeretni méltó.
Fogat, ha vinné, húzná, tarka, vén ló.

És ő is bölcs. Tanít előrelátást.
E vad koron ő egy sziget. Nevetni
muszáj, ha nézed, s illik megszeretni.

Körforgás a végtelenben

Mikor a Végtelen szalagja száll – terül
s a lelked érintette ékes fénysugár,
világod úgy ragyog, pompázva felderül,
a lényed benne tiszta ékes és sudár.

Aranyfény dús csodája antik és remek.
Fölötte fényes hófehér ragyogja be
a tág teret. Olyan, mint égi élvezet:
történet, porladó, rég nem hallott mese.

Mikor ragyogva fényes csillagok hada
a mélykék égről kedvesen feléd nevet,
az ember mintha dús zenéket hallana,

és elfeledne száz alantas érdeket.

A csillagfény elsápad aztán reggelig,
és újra dús arany s fehér fény érkezik.

Ünnepek

Az ezredév, ha ünnepel,
leszállnak színtelen csodálatok.
Úgy érzed, véred hullik el,
és minden kedved messze párolog.

Kitüntetés, medáliák:
megbélyegezne, ím, jelenkorod.
Mögötte harc s patáliák.
Ha nyelsz, a sírba visz gyomor bajod.

A büszke fő, a szép, emelt
kihívás nekik, nem tagadhatod.
Míg benned szépség énekelt,

fújnak feléd, míg abba nem hagyod.
Mit lényed végül érdemelt,
az ajkukon avított szóként gagyog.

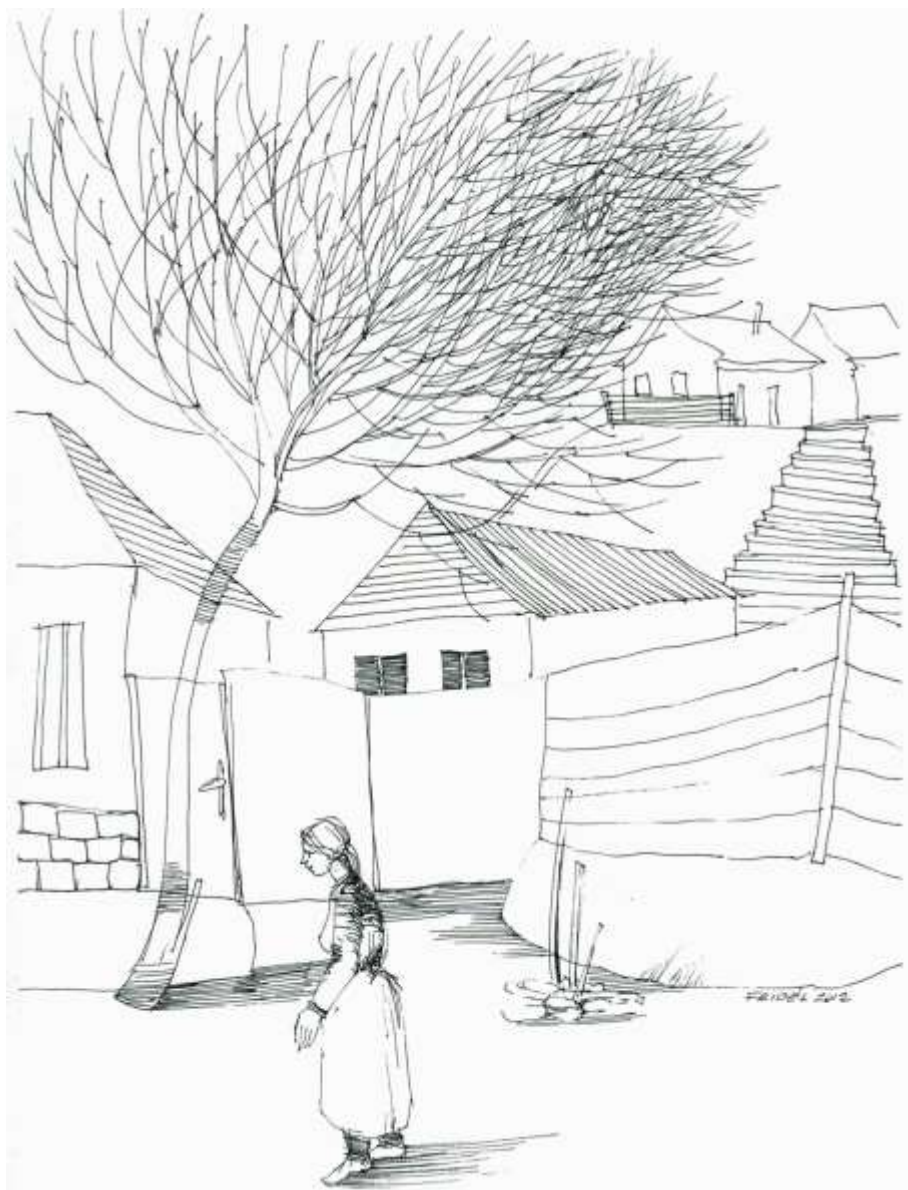
Hálaének

S hogy Glóriára nyílt ezer ajak,
és halleluja zeng, ódon falak
visszhangja énekel, a föld remeg,
imára kulcsolódnak most kezek.

Az ember ennyi áhítatra kész?
Melyik feled igaz: rongy vagy merész?
Igaz, hogy ártó szándék semmisül
és minden ember egyként lelkesül?

A hálaének egyre zeng. Magad
megrendülsz s omlanak a rossz falak.
A csend csodája mélyeidre hat.

Porból vagy s porba hullsz egykor. Szavad,
mint tiszta rezgés, omlik, foszlik el.
A Glóriában fényét éred el.

Szabadság

Lehullt a tettetés. Lelked szabad.
Nem állnak többé mázsás, vén falak.
Még fáj a rossz bilincs helye. A szó
oly halkán tör fel, gyengén hallható.

Lélekben szúrt sebek, hitvány szavak
ütései tompán visszhangzanak.
De él a hívás. Nincsen visszaút.
Feledni indulsz minden háborút.

Szívedben ünnep készül, isteni.
A lényed száz csodává rendezi
e pompázó, remek melódiát.

Már benne zeng a lüktető világ.
Szivárvány íve égre most suhan.
Ámulva nézed egyre boldogan.

Esti kékség

Leszáll az est. Szívednek mélyén zeng a kék.
Lényed fogadja most a Végtelen színét.
És minden árnyalatban benne tündököl.
Csodája által tisztaságba öltözöl.

Királyi pompa ez. Mint ódon trónterem
mélyében lenni... lelkesen csodát terem.
Száz páva sétál. Hébé most gyönyörködik.
A pávaszem ragyog. Nevetve öltözik

remek színébe minden ámulója, nézd!
A csillogás kacajra, csiklandásra kész.
A kép elillan. Mélykék szirmú, szép virág

ártatlan néz feléd. Kelyhében zárt világ.
És nyári déltenger vizén hullámokon
siklasz. A kék vitorla visz kék szárnyakon.

Csúfolódó szél

Mint egyke bús magánya, száll idő,
lehúzza végtelen a lelkedet.
A semmi balgasága eltemet,
mint rossz kabát, mint vén, kopott cipő.

A hajdani s a lesz-idő lobog.
Cibálja szüntelen ruhád, hajad.
Lettél, mint tüntető, világi had.
Magaddal régiségeid hozod.

Mint fürge szél, lépéseid sora
előle futni egyre újra kész.
Pózolsz: megjátszol hőst, szabad merészt.

Játékaid: lelkednek mákonya.
Lobogva száll a zúgó szél s nevet.
Kacagja ittasult, vén lelkedet.

Megfogyatkozva

Most nézd kívülről egyszer önmagad:
Mások játéka, könnyű préda vagy.
Lobogsz és lelkesülsz, mégsincs erőd.
Alkotni szikkad egyre már velőd.

Teremteni és újat hozni még:
a vágyad ez. Csupán a tér elég,
ám gyenge cérnaszál erőd, időd.
Rozzant hited maradt, mint éltetőd.

A Végtelen játéka, semmi vagy.
Porrá s homokká foszlik szét szavad.
A szél sodorja. Emlék vagy csupán,

rommá lőtt város háború után.
E néma hitben mégis él a test.
Hulló homálya égi szépre fest.

février 2003

A változás végzete

Beteljesült a jóslat. Él hited.
Sziporka hull reád. Tán nem hiszed,
hogy érted szól a száj, a tiszta szó.
Állandó lettél, mégis változó.

A kincseid szétszórva. Bujdosol.
Akár a Hold, folyton csak változol.
Ki mondja meg, miért e sok tudás,
ha végzeted a puszta változás.

A társaid keze lefogna és
ha hagynád, rég lehúzna tettetés.
Ha nem sodorna isteni erő,

vulgáris lennél, s nem hitet tevő.
Kerek hold telt. Erőd is új s szabad.
Már minden perced fénybe száll – halad.

W. H. W. R. C.

Lelepleződve

Bár minden ember bálványozza önmagát,
leszállnak néha alkonyok s magába lát.
A fény fűrésztli s őszintévé változik.
A tettetése porlik, napja áldozik.

Már oly csupasz és vézna, védtelen a lény!
Kegyelmet várva reszket, élteti remény:
egyszer majd tiszta lesz, pompás, erős, szabad.
Törött hite helyébe égi szép akad.

Bár rajta jót kacagnak mások, nem hiszi:
a léte ennyi csak. Kábultan kérdezi:
mindenki így bukik, vagy én vagyok csupán,

ki térdre kényszerül megannyi harc után?
Fázósan összehúzza most magát s remeg.
Előtte fény – egy boldog változás – lebeg.

Alkotni!

Alkotni, írni, fénybe fenni még
szépséges földem! Erre vágyom én.
A rím bomlik s fakad, oly könnyedén
lebegni von, s nem érzem, itt a vég.

Talán e szép jelen teszi velem,
hogy visszanézni kedvem nem fakad.
Most minden percem büszke, szép s szabad.
ma nem cibálhat furcsa végzetem.

Ma zöld a föld. A fű, a lomb susog.
A víznek csobbanása légies.
A gyom se húzza le, mert égi lesz

a szándékom. Mélyében fény zuhog.
Alkotni még! A tisztaság fogad.
A rím születni kész világotat.

A fény hite

Ma nem lehet letörni dús erőm.
Ma minden érzés tisztán teljesül.
Ma él a fény. Ragyog előkelően.
Csupán a zűrzavar, mi csendesül.

Az égi, nagy energiák sora
lobogva, zúgva árad, mint a nyár.
Hited királyi szépség bíbora.
Napod befonja dús aranysugár.

Ma földre hullni nem lehet, tudom.
Ma annyi fény ragyog. Lebegni kell.
Nincs földi jó, melyért ma alkuszom.

Nincs bűvölet, melyért elhullni kell.
Az éltető erő: király-palást.
Legyőzi ma a balga elmúlást.

Forma és írás

A toll, a fűrge, úgy siklik tova,
mint ékes szárnycsapások: égi szó.

A mondatod lehet jó-hordozó,
s betűid inspirációk sora.

Az ékezet mind furcsa csillanás.

Vessző elválaszt, pont lezár. Szemed
kacagva nézi alkotó kezéd.

Jelek, sorok: mint kód, mint szó-varázs.

A sorközök hiátusa: magány.

A lélek megpihen. Elér a csend.

Bekezdés, furcsa forma fényt terem.

A létezésed általa talány.

Betűvetés: művészet s értelem.

Ragyogtat s általa új fény terem.

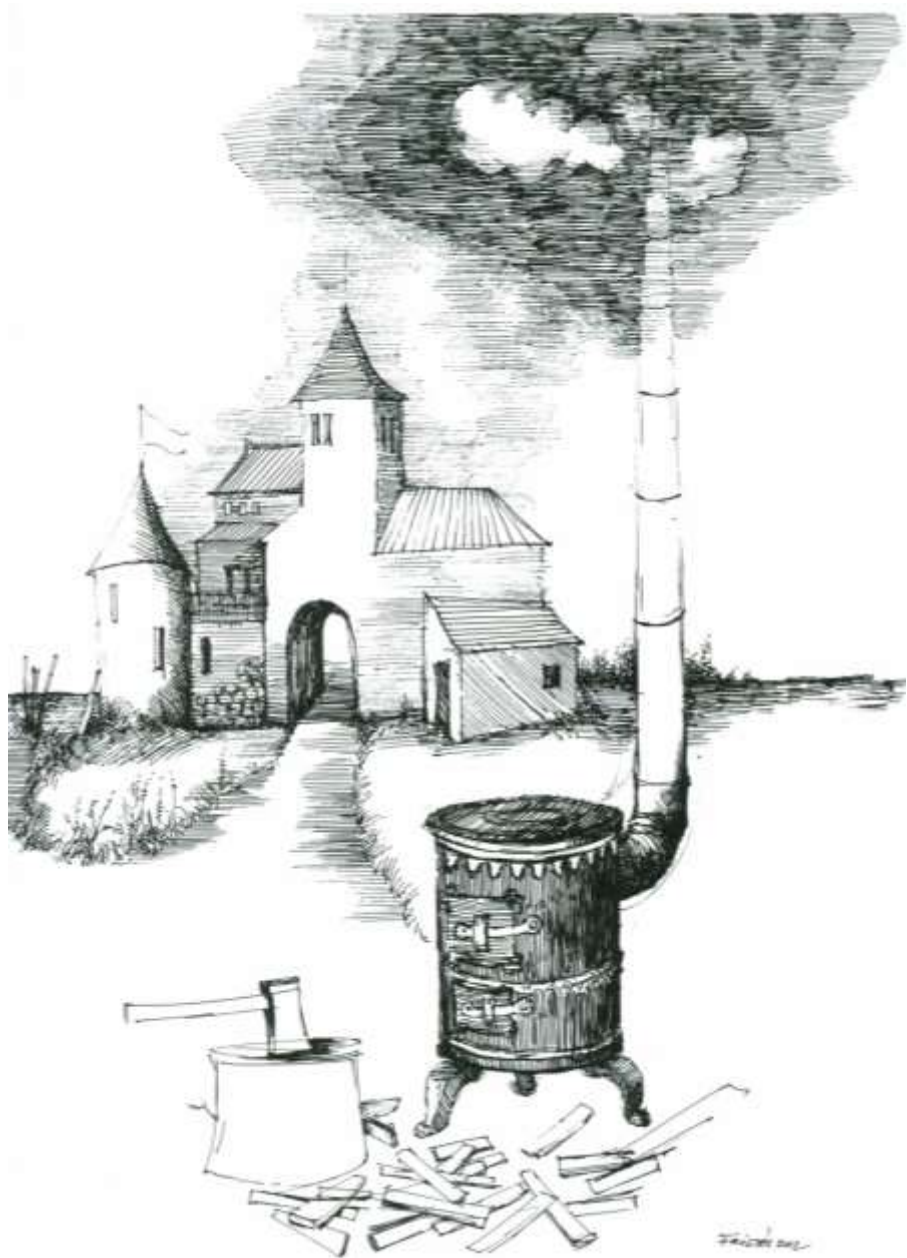
A nihil hullámcsapásain

A csend kiáltana. Nem hallja senkisé.
Csak zúg, morajlik egyre véges-végtelen.
A csillogás nem él. Halott szemén a fény
megtörve porlik el. Megszűnt a szó, az én.

A zaj, moraj tompán követ. Mindegy neked.
Feladtad, mélyre hullajtottad életed.
A csend már múlt idő. Elhalt remény a szó.
Az elmúlás pora leszáll. Tapintható.

Körülleng búsán, bűzösen e hullaszag.
Regényed emlékéen merengsz. Oly ásatag
és szétcibált nihil minden kicsinyke hang.

Az élet vándora ma rabló és bitang.
A szép szavak művésze némaságban él.
A csend hiánya bánt. Lelked csodát remél.

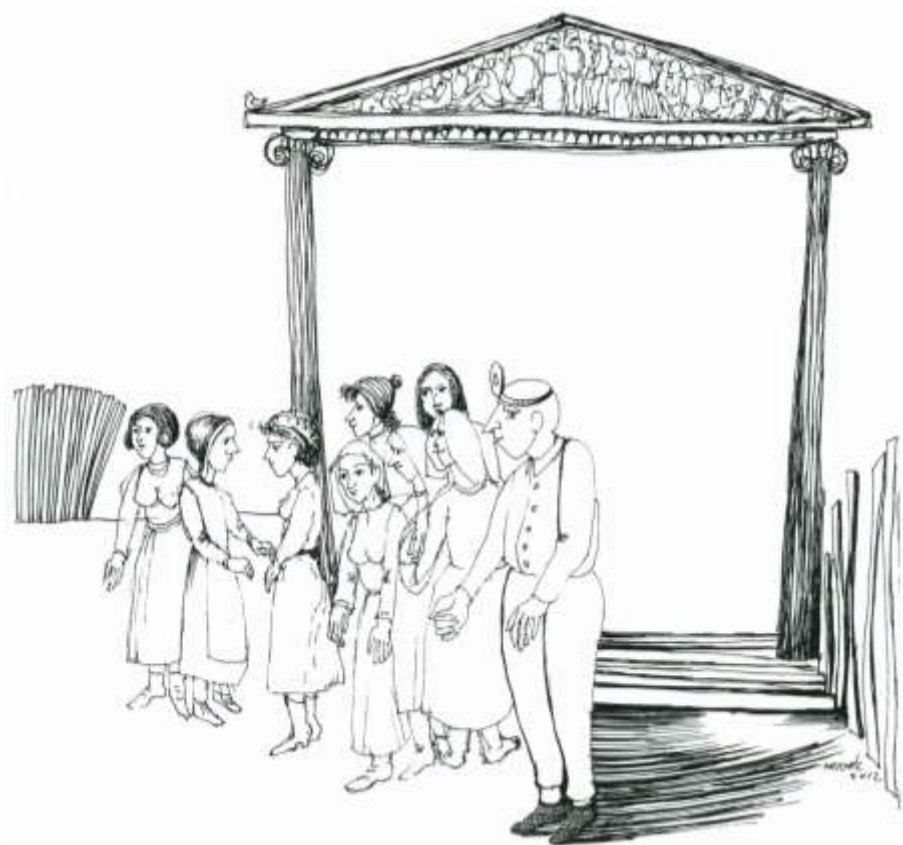
Anti-életművész

Ki élni nem tudott, halál se jó neki.
Az elmúlást mint puszta büntetést veszi.
A lélekáradás neki nem érthető.
Virágot, étket nem nyújthat neki mező.

Ki élni nem tud, minden napja büntetés.
Története zajongás. kerge tüntetés.
Lépcsőn, ha lép, a Parnasszust hiszi alatt.
Egyként lenéz meséset és boldogtalant.

Ki élni nem szeret, a fény se élteti.
Sugározhatsz felé, a léted sem hiszi.
A tarkabarka ócskaság ékes varázs

számára. Értelme nem-létbe kárhozás.
Ki halni nem tud méltón, kár volt élnie.
Elhullott élete mint sárba fült pihe.

Fényes sugarak alatt

A fényes napsugár – világnak éke – int.
A béke szárnya libben és suhog megint.
Létünk mint áldozat. Kitárt szívünk erő.
A lépteink kopognak. Mindez érthető.

A napsugár nevetve illan, oly heves,
az arcodat cirógató s különleges
sugárzás, földi szíveket melengető,
és egyként áradó, egyként elérhető.

Aranyszín arcomon régvolt időt idéz.
A pillanat varázsa tiszta szót igéz.
lebeg, lobog, sugárzik égi láng heve.

A társad rád mered... akárha értene...
Az egyaránt adó, sugárzó végtelen
igézetében földi bűvölet terem.

Nagyszüleim

Sudár alak. Világoskék szemek
mosolyra késztn úgy ragyogtak ott,
hol két szelíd lélek találkozott.
Emlékeinkben lényük integet.

Sötét hajuk keretbe fogta szép,
halvány vonású arcukat. Kezük
egymásba téve szépen és nevük
egyként idézi fény igézetét.

Munkájuk egyszerű, akár a ház,
hol éltek: hófehér emlékük él.
A bütykös kéz, mely gyermeket kímél,

tanítja, óvja, lépteket vigyáz.
Korán hullt egyikük. Ősz és beteg
volt, vissza mégis együtt intenek.

Emlék

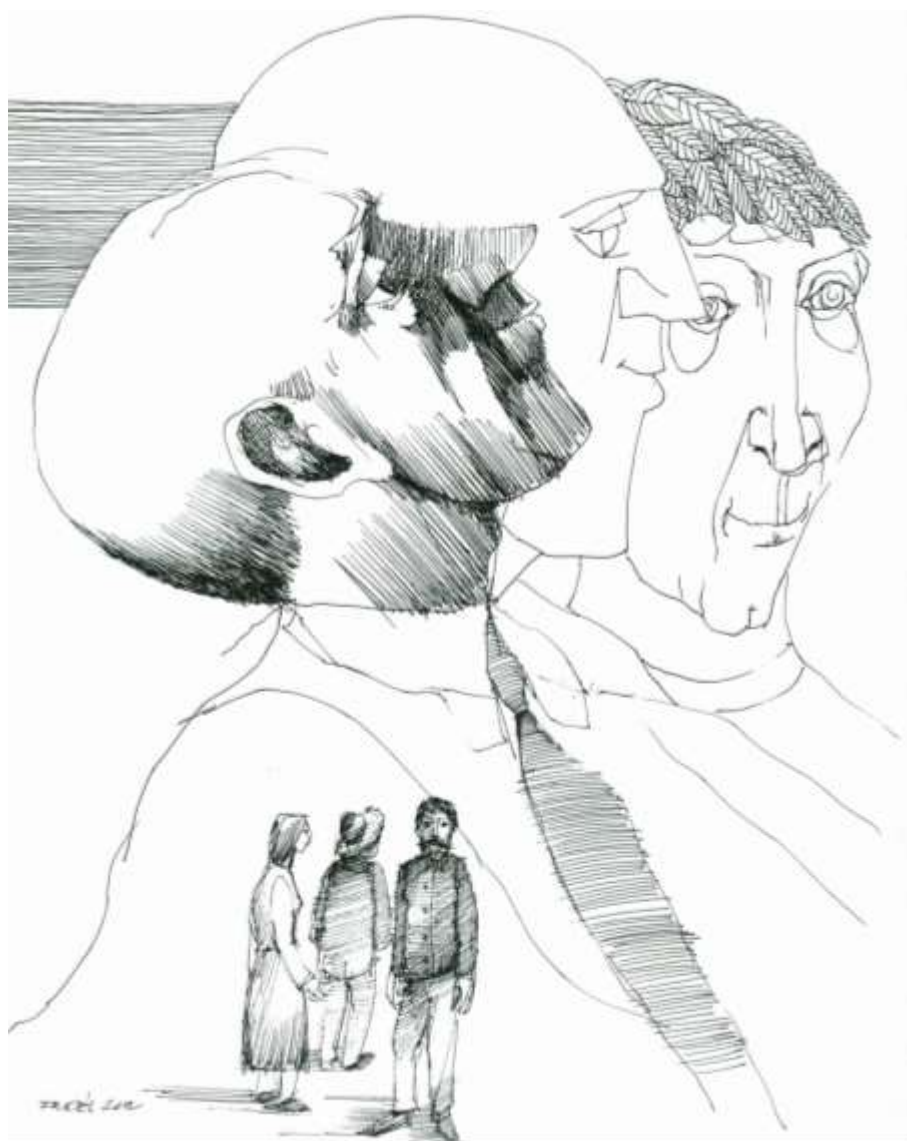
Nagyszüleim háza

Egy óriás diófa állt az udvaron.
Mögötte jókora kazal vermet takar.
Verőfény játszik. Szél hullámokat zavar
a végtelen vízen és zúg a lombokon.

Fehér a tornác. Minden meghitt, otthonos.
Parányi kertben illatos virág terem.
Az emlék elkísér magányos éveken.
Szobában ódon könyvek illata honos.

Gémeskúton kolonc. Mellette vályú áll.
Rezgőnyár árnyat ad és esténként susog.
Ablakból néztük, míg villámlik és zuhog,

ezüstös víz fölött a lúdsereg, ha száll.
A kert, a bűvőhely a képzeletre hat.
Valóság, tiszta kép ma is, velünk marad.

Némaság

Leszáll a szürke némaság. Kezed
egy másik kéz után kutat talán.
Egy néma hang rezeg: süket hiány.
Betű vagy s rajtad nincsen ékezet.

Mit mondanál, ők meg nem érthetik.
Közöttük élsz, s nem látnak mégse meg.
Tekintetük elfordul. Szépeket
ha mondanál, se kell. Feléd pedig

a néma, nagy közöny rohadt szele
úgy fúj. Diderget s nincsen védelem.
Kihalni tűnt a büszke értelem.

Kezed lehullt, pedig még intene.
Utánad untalan kiáltanak.
Eső hull rád: dühöngő, vad szavak.

A nincstelenek köteléke

Ki nincstelen, nihilt nyújthat csupán.
Világa omlatag, s tán végzetes.
Pöröl veled: te sem vagy érdekes.
Dühöngve fordul lépteid után.

A célja egy: ne múld sosem felül.
Nem enged, rabként láncol, elkerít.
Mert lelke nincs, hát ő sem lelkesít,
csupán a veszteségeden örül.

Ha célját éri s búskomor leszel,
akkor se lesz veled elégedett.
A társaságát mért nem élvezed

-vádol. S ha hallgatod, már vétkezel.
A nincs a kincse, jól tudod ma már.
Ölve húz. Elhagynod mégse kár.

Egymás tükörképeként

A hangtalan szavak erőt sugározón
repesnek most feléd, érintve lelkedet.
Büvölten állsz. A bíbor fény áldást hozón
a lényed mélyén kettőződve ott rezeg.

A lény sugárzó tisztasága benned él.
Szemünk tükrében, lásd, naponta szembesül.
Kegyelmi pillanat, mikor a fény elér,
s egy szép mosolyban nyílt virágként teljesül.

Mit mondanál, elég, ha sűgod, érthető.
Én hallom akkor is, ha el nem mondhatod.
A lélek útja ez, ahol elérhető

minden, mit érdemelsz. Bánat eloldalog.
Egymást emelni kell. Jó út más nem lehet.
A mozdulatban szépség. Társadhoz vezet.

A kéz-tükör

Erek, redők és halmocskák sora,
ujjak, körmök. Oly lágy a mozdulat,
s finom a szó, melyet kimondana
a száj, a kéz, de tiltják, nem szabad.

A fürge ujjak futnak. Nézd, milyen
szabadnak és vidámnak jöttek ők!
Kutatták titkait, ó, mennyien,
de nem tárulnak, csak uruk előtt.

Ha jó a cél, áldás kíséri majd
a hű, a szép, megnyugtató kezét.
Int és suhan, eltüntet földi bajt.

A megvalósulás felé vezet.
Tenyérben égi jel. Finom szavak
becéznek s tiszta tükröt tartanak.

Fények játéka

Felhőn a fény alig hatol ma át,
de mégis él egy tiszta, szép erő.
Ezüstös-csillogón előkelő
szavak rezegnek, szórt melódiák.

Vékonyka sáv a kék. Urunk üzen.
Vasárnap lévén bölcsen megbocsát.
Dalolni kell a boldogok dalát.
Egy szikra-fény lobog. A rossz pihen.

Aranyra vár a szív: egy alkonyi,
felizzó napsugárra vár, repes.
A szív, az érzés mind különleges.

Szabad szavát a szélnek hallani.
És tárul felhőfüggöny: fény ragyog.
Aranyport hint kacagva, láthatod.

Az ősök visszanéznek

Régi magyar költészet

Sok régi arc kíváncsian tekint
a kései utódra. Száll szavuk.
Ma annyi szépség éled általuk.
Itt járnak köztünk titkosan megint.

Mint régi dal, a versnek ritmusán
titkoknak sűrűje dobol, üzen.
Elandalodnál rajtuk most, hiszen
a múlt, akár jelen, ölel talán.

Feloldva tér s idő. Felzeng a rím:
Veled vagyunk s te általunk leszel.
Minden szavunkban másságod felel.

Kacagva illan el ma már a kín.
A régi arcokon mosoly fakad.
Derűsen tükröződik általad.

A költő lelke

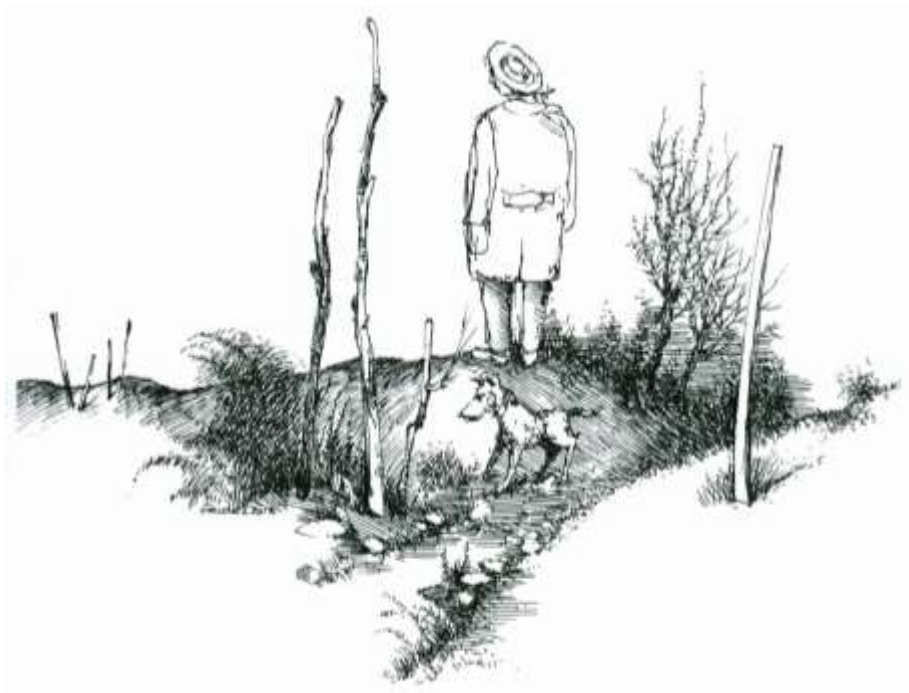
Balassihoz

Jóvérű, pajzán, harcias magyar.
A lelke láng. Átsüt ma is szaván.
Ha olvasod, nem is papír talán,
hol ég szava, s nagy érzést még kavár.

Ha rád tekint, a képen túl lobog
az égi szikra. Dalra gyújt, zenél.
A kései utódtól mást remél,
mint vad korától. Por-szív feldobog.

Hogyan lehet ma annyi tűz-erő?
Elporladt lénye mélye nem hal el?
Akárha élne, most is énekel.

Ágyfüggöny libben, onnan lép elő.
Költő, ha vagy, a nincs-időben élsz.
Más rég halott, s te még mindig zenélsz.

Üres ég

Az ég üres lett hirtelen. Felhőcsapat
robog feléd, s nem látsz már fecskeszárnyakat.
Az ég, a kék, üzen ma is. Merkúr szele
vágta végig lelkesen. Nem szól zene.

Homály lesz úr a lelkesen. A vágy pihen.
Magányod végtelen. Megfáradt szót üzen.
Csacsognak kedvesen füledbe annyian.
Hallgatnod mégse jó. Átkos hiánya van.

A csend s a zűrzavar vegyül. Megértened
jó volna, s lépteid magad sem értheted.
A szürke elborít. Halványul mind a Kék.

Az ifjú évek intenek. Nem kell! Elég!
Zokogva földre hullsz. Temetni kell, tudod,
a fékevesztett éveket s a holnapot.

Harag

Haragszom. Nem szeretlek úgy, ahogy
előbb szerettelek. A szám remeg.
Dühös szót mondana. Nem éri meg,
tudom. Te ülsz és meg se hallgatod.

A dac, harag oly céltalan. Nem ér
az égi régiókba most szavam.
Mért mondjam, életem boldogtalan,
ha csend felel s a csillogás nem él.

Ajtót bevágnék. Dörrenés robog.
Súrolja durva mozdulat a tért,
hol most vagyunk. Na és? Csak ennyit ért

szavam? Kirontok s dús hajam lobog.
Szégyen pirongat. Vár az otthonom.
Elbújok s némaságod hallgatom.

Dacolva

Nem kell az égi szó. Nem kell virág.
Számomra nincsen új, szabad világ.
Mégfáradt hangzatok rezegnek itt,
s a fénytelen fakóság elvakít.

Hazugság annyiféle van. Szavak
rozzant kunyhókként összeomlanak.
Ha gyenge mondatot hazudna száz,
jobb lesz, ha hallgatsz s el se mondanád.

Mégfáradt végtelen szememben ül.
Rám nézel s lelked fojtva szembesül:
csak ennyit adhatsz, ily kevéske vagy.

Hajdan-volt érzés hull, magadra hagy.
Egy pillanat és lépni kell. Lobog
a szélben fényed: hulló csillagod.

Életharc

A lélek bízva fordul társai felé.

Minden szép mozdulat egy hívó gesztusa.

A válasz? Szórt szavak hitvány hiátusa,
korcs, kósza gesztusok, megfáradt emberé.

Ha jössz szeretve s téged meg nem értenek,
homály borul. A tiszta és vidám erő
nem lesz már oly sugárzó s lelked éltető.
És nem karolnak, csak tarolnak emberek.

A sors robog feléd. Túléled? Nem tudod.
A jóval s rosszal mégis szembesülni kell.
Olykor legyintesz flegmán: úgyse érdekel.

Ha életed tagadni tér, már elbukott.
Életharc: furcsa színtér s nemtelen szavak.
Egykor feledheted: nem is hallottalak.

2014

Rút és Szép

A Rút s a Szép rokon. Iker-erő
árad belőlük. Egymást tükrözik.
Szegény az egyikük. Előkelő
a másik. Lényük harcol, ütközik.

Míg összecsapnak, új világ terem.
Annál szebb s annál rútabb gyermeke,
minél vadabb a harc. A Végtelen
csodája zeng, több is, mint kellene.

A Rossz s a Jó, a Nincs s a Van lecsap
egymásra féktelen. Kétpólusú
a létezés. A dupla élű had

harcol s a fényük furcsa tónusú.
Születnek ékes s éktelen valók.
Lényükben tükrünk: élők s rothadók.

Az Élet Hegyén

Az élet ívei, akár magas hegyek.

A csúcsra tartasz szüntelen. Hív friss erő.

Kívánság úgy emészt: magasban ott legyek,
hol lábaim előtt új távlat nyílt elő!

Kapaszkodók, tüskék, bozót, vadon vezet.

Talán pihenni kellene. Ifjúi hév

nem hagyja mégse. Úgy fut át időt s teret,
hogy számolatlan múlik óra, perc s az év.

Gyermek -, kamasz- s ifjúkor úgy rohan tova,

pár villanás csupán, mit lelked mélyein

megőrzöl. Csúcsra érve látod: ostoba

e vad iram. Csak gázolsz dús reményein

korodnak. Tülsó oldal. Száguldás. Gurulsz.

Már ellenállni nem lehet. Ismét lehullsz.

Magyar sors

Magyarnak lenni furcsa végzetünk talán.
Hány fényes arc sugározná feléd a szót,
a mély zengésű, ékes, édes, biztatót,
mely távlatot nyit éltünk árnyas oldalán!

Magyar sors: műveletlen kor, rosszindulat-
övezte színrelépés, mégis mágikus
minden szétszórt szavad. A szél fantasztikus
erővel szertefújja s tisztaság marad.

Költészet, vasba, hangba, épületbe írt,
mindennemű csodás erő mutatta meg:
csak látszat az, hogy elsorvasztják életed.

Minden hang megmarad, mit művész torka sírt.
Költő, színész, festő, zenész tekintenek
a bamba kor ködén túl: ékes életek.

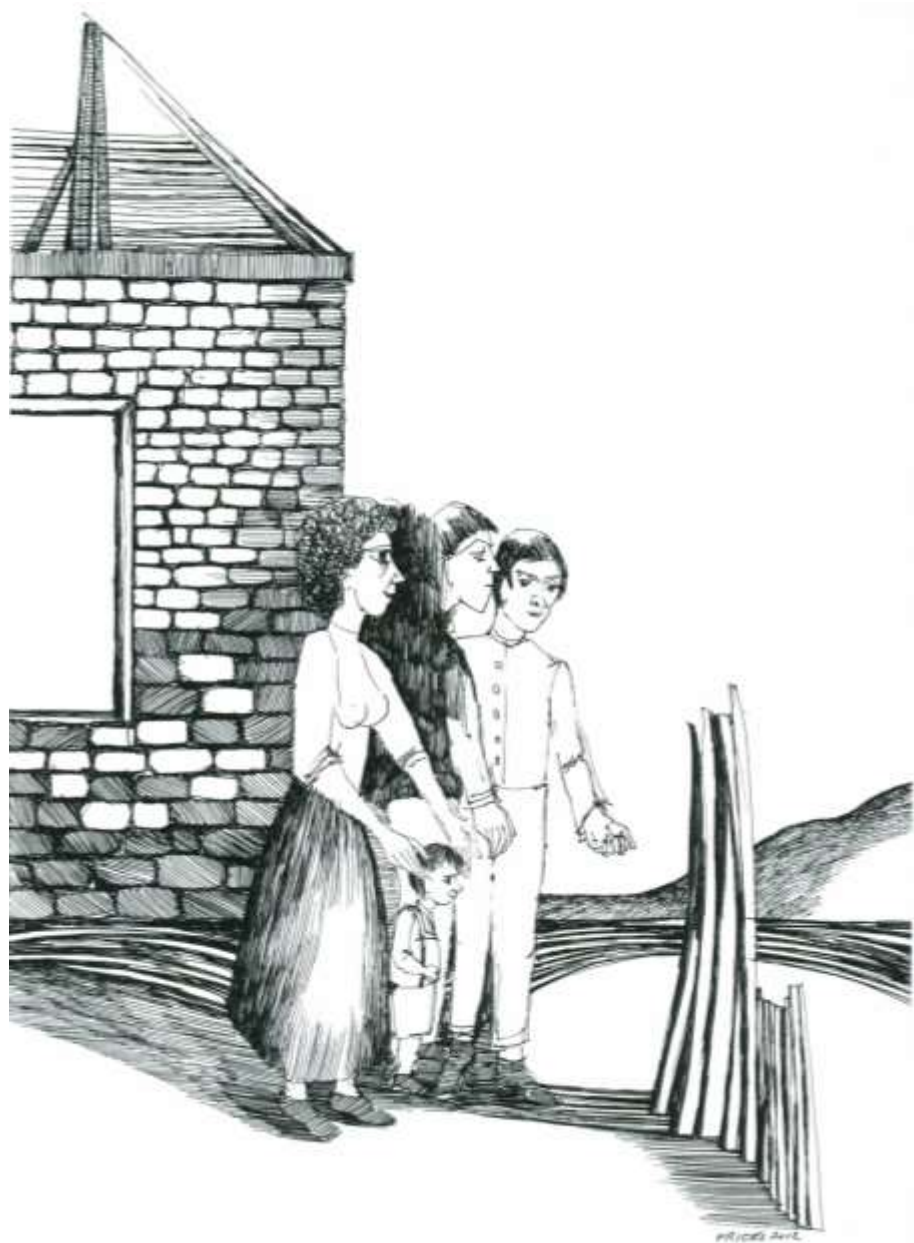
Magyartalan

Jártam hegyek mélyén, hol örült fájdalom
kergette, űzte nagy poétánk lépteit.
Vörösmartyt idézni s kósza éveit,
frázis lehet. A táj s a mű, akár a rom,

üres szemű utódhoz zengenek ma már.
Heves fájdalmát, mondd, ki érti meg? Rohan
a korszak embere. Úgy hinnéd, boldogan
lehet ma élnie, s ki ezt hiszi, számár.

Megérintetlen lelke tengődő, hamis.
Nincsen, ki mélyét látni tudná. Oly üres,
kietlen, nincstelen, magyartalan. Keres

a szem, s a rezzenése, villanása is
értéktelen. A múlt talán tagadható,
de híján nincs jelen, s ez nem vitatható.

PRICED ART.

Szélsőségek

Kamaszkor, szélsőséges érzelmű e kor.
Ha hívlak, elbújsz. Duzzogásod oly gonosz.
Segítelek? Vádolnak, hogy csupán a Rossz
vezetne ebben. Furcsa vádjuk oly botor.

Csak hallgatom s mosolygok. Méltatlan szavak
válaszra nem találnak. Tisztem tenni kell.
Minden lépéssel újabb csúcsra érni fel,
a dolgom ez. Nem érinthetnek vád-hadak.

Nem bírom olykor. Nem jövök elő. Tudod,
a sulykot elvetted. Vádolod magad.
Már jönnél és keresnél. Halk, rekedt szavad

hallom, de nem jövök. Szavam nem hallhatod.
A rossz varázst eltörli égi, szép erő.
Hívsz s hívlak. Lépni kell feléd újból elő.

2007 10/10

Darazsak

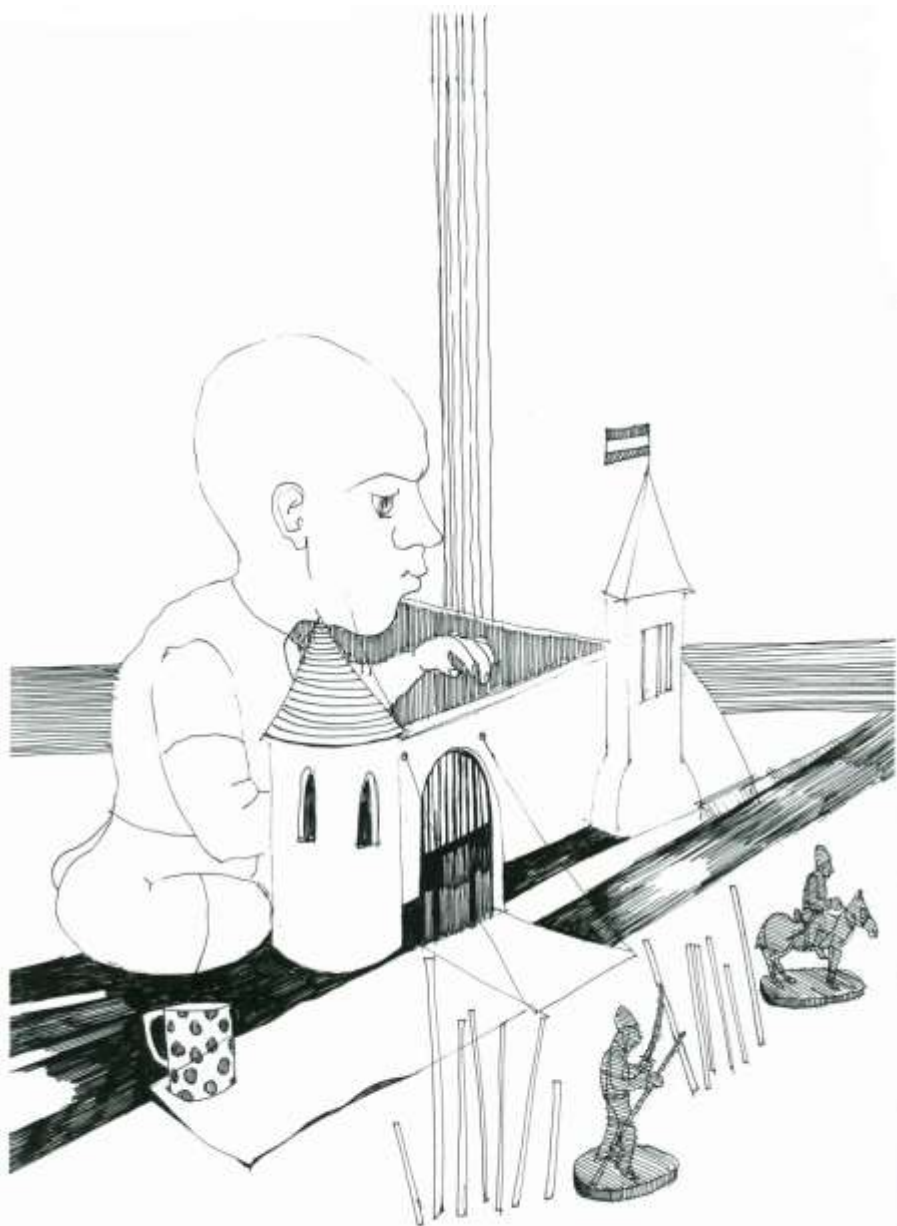
Párharc

Virágaim között egy szép napon
két birkózó darázs hetvenkedett.
Nem értettem valóban hogy lehet
hogy ember módra küzdenek s nagyon.

Úgy hemperegtek élet és halál
mint néma választás állt ott velük.
Nem kímélték a puszta életük.
Csak győzni s szűrni kell. Ez cél ma már.

Mint harcoló veszett szomszéd sereg
mögöttük árnyak dúlnak. Nincs utuk
csak fullánk puska kard holt városuk.

Narancsvöröst rikít az ég s remeg.
Testvérharc. Két darázs emészti el
magát s a másikat. Így létezel.

Hintán

Mint hintán szállni gyermekként e kép
úgy vonz és köt. A tiszta szédület
sugallja: újból gyermekként lehet
lebegni. Itt a lét a régi szép.

Mint önfeledten játszó gyermekek
magunk is úgy vagyunk. Lehetne tán
el nem merülni s szállni dallamán
e más valónak? Ég a képzelet.

Mint kis játékát még rakosgató
elmélyült gyermek úgy rajongok én
ha érzem: tiszta fény lehet enyém.

Magam vagyok a báb. Babusgató
szelíd kezek cirógnak. Te állsz
és egy csak egy hívásra újra vársz.

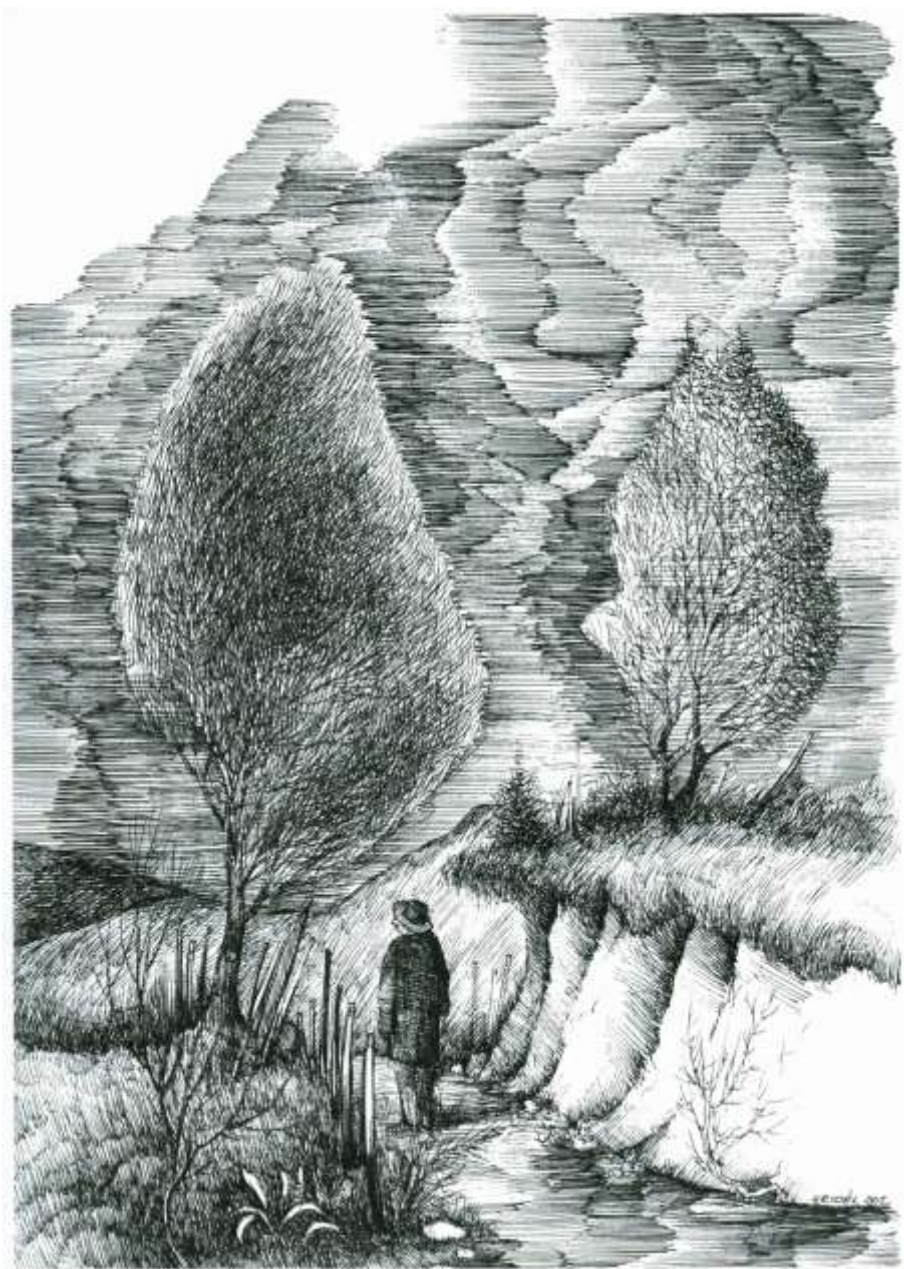
Ezer szín

Ezer színével tombol még a nyár.
A fények bódítók. A lég remeg.
A táj fölött ma bágyadt istenek
pihegve néznek: fáradt napsugár.

A felhők formáján egy égi jel.
A víz csendben csobog. Csacsogva száll.
Az égen biztos szárnyal száz madár
kering. Útjára menni újra kell.

A fű csupán hő szikkasztotta torzs.
A lombok érett zöldje sápatag
más árnyalatba fül. A hallgatag

virágokon már zendül s zúg a sors.
A szín ezer. Az árnyalatja száz.
Felhők közt tarka villám-had cikáz.

Arany

Egy enyhe napsugár felém szökött
hogy lépkedünk az árnyas fák között.
Melenget s tán utolsó csók gyanánt
behint hogy elfelejtem mind mi bánt.

Búcsúzkodás az ősz. Meleg kabát
kerül elő. Csak nézed még a fát
és hirtelen színesre vált a zöld.
Kíméletlen fordul tovább a föld.

Aranyfény színesít levél-hadat.
Aranypor csillan lépteid alatt.
Arany a vízsugár a csobbanó.

Az ösvény ó-arany és áradó
a lélek égi fény felé törő.
Száll köztetek bár vonzza más erő.

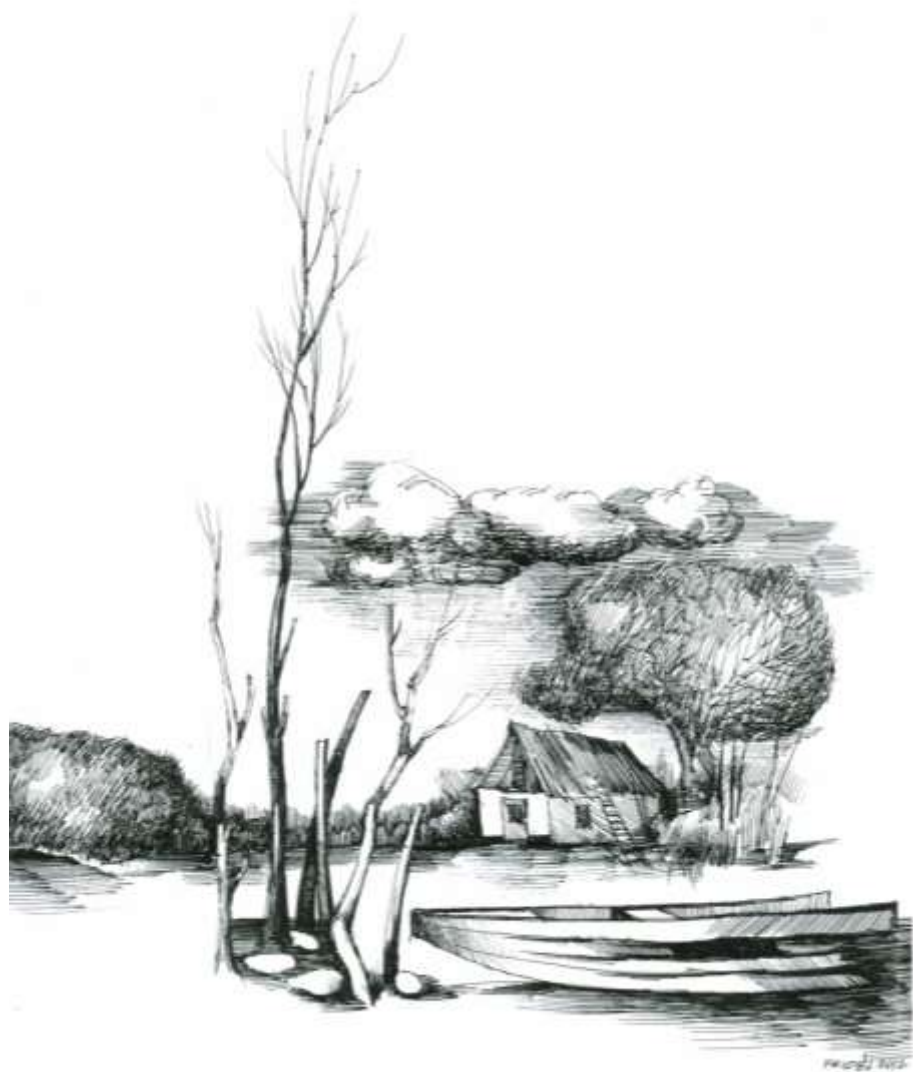
Tündértánc

Mint tündér libben halk zenén velem
a régi érzés: csendes változás.
Az éltemen megtört a volt varázs.
Csak árad tiszta szívből énekem.

És minden változáson holdsugár
ragyog de én most állandó vagyok.
Mint régi szikla kedves csillagok
mint kő-romok mint omlott régi vár.

A tündér-tánc felhők fölé emel.
A csendes villanás bolondos új.
Játékos szellő libben egyre fúj.

A halk impresszió: vékony lepel.
Tündéri tánc varázsos égi dal
sodor-kavar ragyog de eltakar.

Szín-áradás

A sűrű pára földre hullt. Az ég ma
vakító kék és mintha árny hajolna
oly fényesen fölénk. Csak zeng a végzet.
Kanyargó ösvények az égbe érnek.

A zengő kék alatt aranyló sárgák
dalolják: lényeink szeretve várják.
A fényes víz mögött ezüsből tűnt kék.
Fönt és alant az egy. Nincs földi mérték.

Csupán egy villanás. Ez égi fények
emelnek s bábja vagy lebegve szépnek.
Oly dús erővel él a zöld. A fűnek

vad pompázása hajt. Ma nagyszerűnek
találod mind e földi kart. Csak árad
a szín-harmónia ez égi párlat.

Lenge dal

A lenge árnyakat követni már
a céloom ennyi s mindegy rám mi vár.
Lehet bitó siker vagy glória
a dalnak akkor is kell szólnia.

Ha áll a vérpad ormótlan kereszt
e büszke rím-sereg sosem ereszt.
Csak menni s lépni kell ha fájna is
ha hirtelen halál ott várna is.

Nevem megőrzi zizzenő papír.
Nincs földi rossz erő hóhér s szatír
ki elvehetné lenge hangomat

és elzárná a versem. Nem lohad
a kedvem: végtelen felszállni, fel!
Lebegve írni mind e vágy emel.

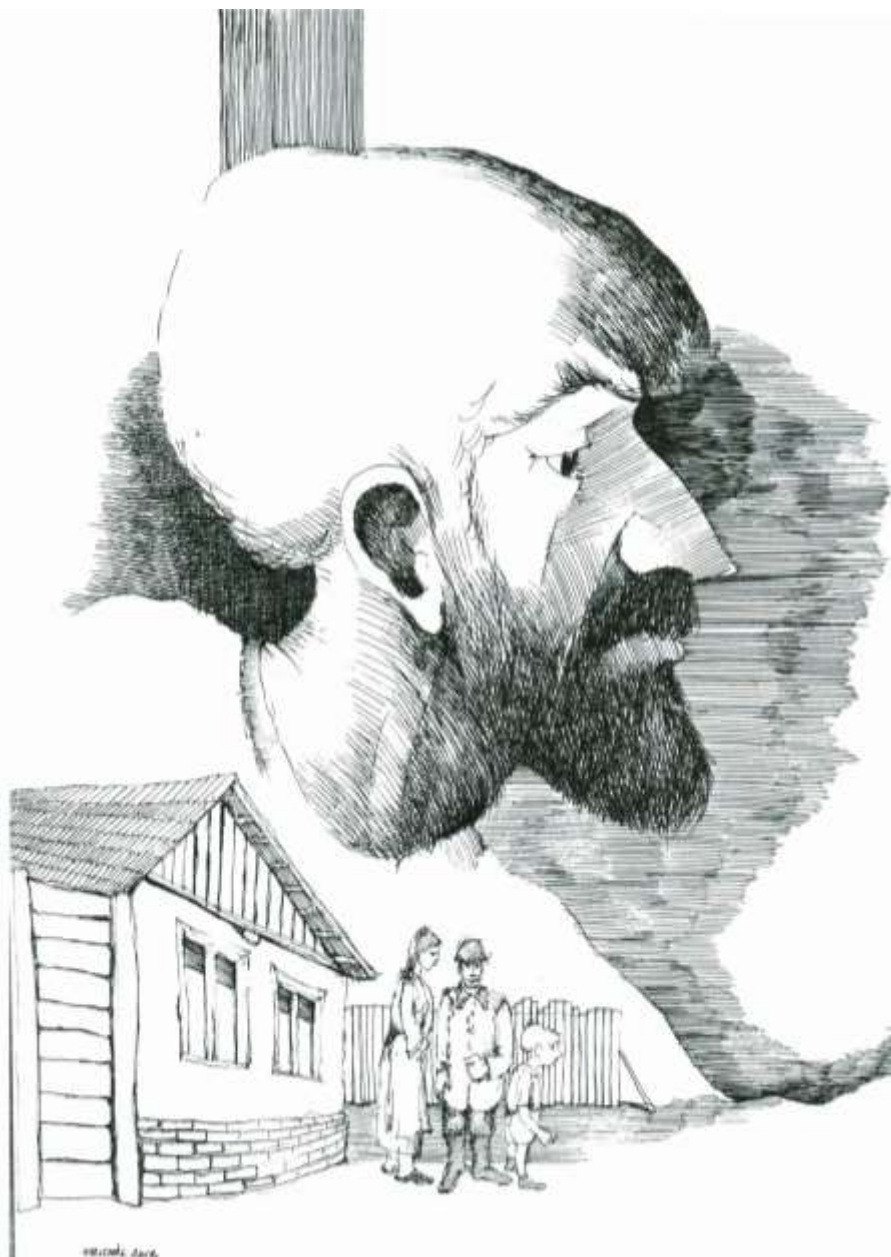
Remekmű

Ha megtaláltad azt a régi szót
már megfogtad a változó valót.
ha versbe öntöd s forma őrzi meg
szobrocska rejti régi énedet.

Hiába hogyha fal takarja is
felsejlik benne minden mi hamis.
És dől a fal hullik üvegszilánk
már porrá omlott gyöngé híd gyanánt.

Ha jól talál a szó remek a mű
örök az érték s hosszú életű
a fáma mely kísér s mint árny követ

önként építve szép emlékkövet.
Mint kristály-drágakő a mű ragyog.
Mélyében tört sugárként én vagyok.

© 1904, J. C. ...

Pályám

Már tetterre hívnak. Vár az új kaland.
Állsz mint a csúcson. Mások ott alant.
Előre nézel s látod célodat.
Vibrál egy fény. Magához hívogat.

Indulni kell. Sodor a lendület.
Elhagyni készülsz tájat éveket.
Izmod feszül. A lélek tetterre kész.
Nem hátráltat meg ember földi vész.

A dolgod sürget. Nincsen sok idő.
Az indulás egy tűz – vulkán – erő.
Pályádon ívelsz. Messzi út a cél.

Füledbe szél zúg. Furcsákat mesél.
Már zengve szállsz magad. Megtartanak
a szikrákként széjjelszórt szent szavak.

Hittel

Hittel ha szólsz hívő lesz társad is.
A szó mint fényes tömb-energia
ragadja el. Az embernek fia
csak áll és árad lényed s hangod is.

Remekbe fontad álmaid sorát.
Mint tarka szép virágcsokrot fogod.
Mit kezdesz véle még nem tudhatod
csupán a gesztus él: örök barát.

Kezedben tartod s forgatod: De szép!
Míg álmaid suhannak él a vágy
hogy megtarthatd színét és illatát

hogy végül elfogadjon lenge lét.
Hited szilárd erőd megtart. Csupán
a más dimenzió lebeg dalán.

Szabadnak lenni

Szabadnak lenni vágytam s rabság lepte
magányos életem. A szenvedélyem
nem úr a létemen. Nincs más reményem
mint csendben múlni el: szép szárnyú lepke.

Ifjúnak s vadnak lenni volt a boldog
szép állapot. Ma már öreg-tanáros
a gondolat. A lépésem magányos
és olykor fintorognak víg koboldok:

Hahó! A víg diák hová futott el?
Hol vannak társaid? Ha annyi lélek
sem képes változtatni rajtad élet

mért úszol még ma is a fellegekkel?
Szabadnak lenni mégis tudtam. Látod:
hogy fénylenek távol kristály-világok?

Szavak... kövek

Szavak után csendben keresgetek.
Nincs kéznél jó ige. Nevetni kell
hogymégis mindez úgysem érdekel
hogymélt igazzal mást legyezgetek.

Mint ládikó bezárja most a jót
a csendbe fordult szüntelen jelen.
Már semmi más csak költészet legyen
barátom s üdvözlöm az árny-hagyót.

Bizonytalan csak úgy keresgetem
a halk igéket markáns főnevet.
Ám fényen túl az elmúlás nevet

s én nem hiszem hogy elkerülhetem.
Szavak: kövek zsuzsuk játékaim.
Most játszom még s úgy zengnek hangjaim.

TARTALOMJEGYZÉK

Klasszikus szonettek	3
Ajánlás Murawski Magdolna Papyrusz-titok című verskötetének kiadásához.....	5
Titok.....	9
Ajtó.....	11
Jin és jang.....	13
Szunnyadó érzés.....	15
Őszi paletta.....	17
A gyermeklélek	19
A reménytelenek vonulása	21
Mindörökké tavasz.....	23
Papyrusz-titok	25
Klasszikus halál.....	27
Szobrok fénye	29
Az Érzések Hajóján.....	31
Szavak	33
Emberség.....	35
Büszkeség.....	37

Egység.....	39
Egy-ség.....	41
Szépség.....	43
A művészet születése	45
Kontrasztok	47
A természet szimfóniája.....	49
A rózsza és a szerelmesek.....	51
Phoenix.....	53
Pár-harc	55
Margaréta	57
Teremtő mozdulat	59
Pihék.....	61
Esőcsepp.....	63
A szobor születése.....	65
Garabonciás.....	67
Hangya-játék	69
Más-igény.....	71
Szétesett idő	73
Narancs.....	75

Sápadt kék	77
A szellemi kísérő hangja	79
Nem láttam	81
Hó-köpeny.....	83
Márvány-arc	85
Mai vándor	87
Szabadulás.....	89
Elvesztett idő.....	91
Árnyak... pillanatok.....	93
Az elmúlás földjén	95
Apokalipszis helyett.....	97
Ünnepi forgatagban.....	99
Lehullt lepel	101
Azúr.....	103
Hószín hegyek.....	105
Kora tavasszal	107
Zöld homály... fények... ..	109
Bolygóm és múzsám	111
Megálmodott tavasz	113

Égi szín-játék.....	115
Áldott kéz.....	117
Égi jel.....	119
Omló világban, anarchiában... ..	121
Égi ígézet.....	123
Megváltott életek.....	125
Otthon.....	127
Érzelmi vihar.....	129
Partra vetve	131
Pygmalion	133
A megelevenedett arc.....	135
Tavaszi – egykor és ma.....	137
Szturnusz-kristályok.....	139
Sorsvállaló.....	141
Költő-fojtogató.....	143
La Gioconda.....	145
Klasszikus hiányérzet.....	147
Sudár szelek	149
Sorscsapás	151

Megbánás	153
Megszöknek... ..	155
Naplemente	157
Látomás.....	159
A világ zaja	161
Búcsúzkodás.....	163
A szó ünnepén.....	165
Szabad vagyok	167
Tiszta könnyek	169
Tavaszi vágyban.....	171
Félálomban.....	173
Téli álom	175
Csengettyűk tánca	177
Földre lógó ég alatt	179
Zöld láng	181
Szivárvány.....	183
A száműzött.....	185
Fűzfa.....	187
Est.....	189

Korán.....	191
Misztikus.....	193
Illúzió.....	195
Báb.....	197
Körforgás a végtelenben.....	199
Ünnepek.....	201
Hálaének.....	203
Szabadság.....	205
Esti kékség.....	207
Csúfolódó szél.....	209
Megfogyatkozva.....	211
A változás végzete.....	213
Lelepleződve.....	215
Alkotni!.....	217
A fény hite.....	219
Forma és írás.....	221
A nihil hullámcsapásain.....	223
Anti-életművész.....	225
Fényes sugarak alatt.....	227

Nagyszüleim.....	229
Emlék	231
Némaság.....	233
A nincstelenek köteléke	235
Egymás tükörképeként.....	237
A kéz-tükör	239
Fények játéka	241
Az ősök visszanéznek	243
A költő lelke.....	245
Üres ég	247
Harag.....	249
Dacolva	251
Életharc	253
Rút és Szép.....	255
Az Élet Hegyén	257
Magyar sors.....	259
Magyartalan	261
Szélsőségek	263
Darazsak.....	265

Hintán.....	267
Ezer szín.....	269
Arany.....	271
Tündértánc	273
Szín-áradás	275
Lenge dal.....	277
Remekmű	279
Pályám.....	281
Hittel.....	283
Szabadnak lenni	285
Szavak... kövek	287

Murawski Magdolna Egerben élő költő, publicista, műfordító, városunk irodalmi életének kiemelkedő alakja. Költészetében visszaköszön a zenéhez való kötődése, a finoman megmunkált, elegáns, mégis erőteljes sorokban közös nevező a lelkeség és a lüktetés. Termékeny, igényes művész, aki az Új Hevesi Napló főszerkesztőjeként,

majd felelős szerkesztőjeként sokat tett azért, hogy pályatársai megjelenési lehetőséghez jussanak. Bár saját műveiből gazdag munkássága eredményeként többkötetnyi anyag halmozódott fel íróasztalfiókjában – kiadásra várnak készre szerkesztett verseskötetei és egy regénye – eddig egyetlen verseskötete jelent meg, 60. születésnapja után, „Megtalált válaszok” címmel.

A Papyrusz-titok újabb válogatás, mely szonettjei egy részét dolgozza fel. A versek zenéje és tartása magával ragadó – a kötött forma szigora ellenére sokszor a rögtönzés játékosságával hatnak az olvasóra, illetve az interpretálóra és hallgatóságára. Murawski Magdolna verseit előszóban tolmácsolni is öröm, melyet volt szerencsém több alkalommal személyesen is megtapasztalni.

Papyrusz-titok c. szonett-kötetét (miként a 2011-ben kiadott „Megtalált válaszok” c. gyűjteményes kiadást is) Fridél Lajos, kiváló egri grafikus illusztrálta, akinek képi világa, lírai kifejezésmódja remekül harmonizál Murawski Magdolna alkotásainak világával.

Saárossy Kinga
színművész

Kultúráért felelős alpolgármester